

KNJIGA 12
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=12>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 221/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

01-05-2014 13:49 [#221](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS.

(Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbosa-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možda u tom pomaganju i spašavanju Hrvata - kažem samo možda - ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske.

Kada je u rujnu 1962. godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Ustaša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodon na sprovod su došli mnogi istaknuti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četiri (4) odlikovanja koje je Georges Desbos dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Geores Desbos učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Geores Desbos su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Canadi i najviše se radi o Hrvatima iz Canade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se netko javi koje živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma. Pismo je pisano na osam (8) stranica te ću ga u nastavcima iznijeti. Hvala na razumjevanju. Otporaš.)

general dRINJANIN
8.2.1965.

Br.
Prof. Mirko Meheš
Sudbury, Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja "SLUGA DOMOVINE". Vjerujem da ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a to je ostvarenje hrvatske Države, a onda se možemo i svadjati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hrvatskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za Hrvatsku raditi. Može Vam ovo izgledati kao neko hofiranje, ali bolje je da moje riječi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Toronro, a meni poslali kopiju. Rekli ste među inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u školi kod Luburića. To bi mogao biti nekada i kompliment, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je dubičanac ostao isti. [\(Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je reći da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956. godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića Pisma, nesumnjivo će primjetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova Pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo. Otporaš\)](#)

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sredjivao svoj život i zaradjivao pare. Kad je već bio što se veli - "gospodin čovjek" - onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. [\(Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo. Otporaš\)](#). Dapače je među velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispustio nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjestio nezgrpano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Odporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića [\(ovdje se radi o Ogranku HNO ERIK LISAK kojeg su u Torontu osnovali 1957. godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo. Otporaš\)](#) i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozitivno raspoložen prema svom bivšem zapovjedniku. Čak je kupio i dionice [\(DRINAPRES-a, mo\)](#) i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. [\(I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama nedavno izjavio ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo. Otporaš\)](#). Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počinuti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogriješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudi stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta "kuhinja" odlučila prevesti Odpor i Odporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorištena posebna situacija brata Rovera, kojemu je trebala javna politička rehabilitacija, [\(radi se o Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956.,](#)

mo. **Otporaš**) da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Odpora i naravno Luburića. Neću ovog časa govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Odpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju sa mnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka.

Stvar Odpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Odporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura Rovera za šefa Odpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni "četvrti domovinski kanal". Postavljen je bio i hrvatski nacionalno fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku. Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u slijedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izričito sam odbio ponudu za strukturalnu i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Medju onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Odpora i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na DOMOVINSKOM SEKTORU, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. (Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata pojasniti neke stvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. Osobno sam dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći slijedeće:

Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika zemalja u kojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svaki svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svaki se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu nesnalaženja samo su razdor i sumnja cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinog legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Odpor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. Tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda. Iz dana u dan procijep između Hrvata je sve veći i veći. Došlo do jedne prave i pravcate POLARIZACIJE HRVATA.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu - do tada nepostojeću - hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Naravno Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP i HSS nisu za to ni čuti htjeli, jer su se obe stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962. godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik HNV bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinich. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju

hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja HNV. O tome u ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo. Otporaš)

Medjutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Odpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima - napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Štiru, koji je inače vrlo sklon političkom djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogući rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav raison-detre (**opravdanje,mo**) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa odporaškim ljudima bez Odpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mijenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom otporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnosti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si ne dam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek (**Šimunac iz Toronta, mo**) je bio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra (**jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvatima u svakoj potrebi, mo**) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricem Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina - mogu Vam sve to potvrditi. Mogu vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Odpora.

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Otporaša u Torontu. (**Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik s jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan i jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo. Otporaš**).

Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih

vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Šarić ([Ivan Šarić, Nadbiskup Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960. god., mo](#)) u društvu moje supruge, da ako ne prigнем šiju pred Poglavnikmo, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP, mo) na čelu sa jednom osobom, koju iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, ([zar Stipe Misić i kompanija nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotivinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo. Otporaš](#)) koji je djecu klaio i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo građanski nego i crkveni razvod braka i stotinu stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima.

Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Otpora mnogo puta ponudio, da neka među sobom izaberu drugog zapovjednika, a neće biti nikakva tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Medjutim, DOGADJA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA ODPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBIČNIJIM DEZERTERSTVOM. Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesta pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Otporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili - ne samo meni pisali nego i obnavljali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio određen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

(Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo LAKO. On je jedne zgođe napisao, mislim u novini GLAS DOMOVINE 1960. god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju polemensku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vodja, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati". Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.)

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda - stranačari rade na tome da raskopaju Odpor eliminirajući mene i one za koje se pretpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih razloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi

preuzele inicijativu u svoje ruke, a sami Otporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstrukture, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost Leadera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom Leaderu Dubičancu nametnuli kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Otporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržujskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlučio i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu misiju i ima tako postojane sljedbenike, koji su bili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Otpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Otporom moraju računati sa mnom osobno i sa svim onima, koje mi međusobno stavimo na čelo Otpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Odporu neću nametati nikakvih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu međusobnu vjernost - medju Otporašima - nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili točniji nego moji.

Evo baš Husnija ([njegov vojnik i satnik HOS NDH, mo](#)) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio otporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dodje u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. ([Osobno sam poznavao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadnji puta bio u posjeti sjevernoj Americi i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga uhapse i zadržale u zatvoru sve do, mislim, 1947. godine. Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog leadera. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGlavnikOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet JA, mo. Otporaš](#)) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoj, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supodpisati pozivno pismo Jeliću da dodje u Švedsku, jer da on ne samo - da ima mandat svoga odbora nego i HOP-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. - Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Možda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima Kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišiće. ([Silvije Grubišić \(1909/1985\) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE, Chicago 1979g., mo](#)) I Ujedno Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo apsorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS.

Jedino su Otporaši podmetali ledja, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mu trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. Tako ili gore dogodit će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Odpor u

Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće.

Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira ([gdje se vješto - a ne sasvim častno - iskorištavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo](#)) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin između mene i Odporaša, odnosno između društava i Otporovskih predstavnika, kao što su Erić, Crni, Prcela, Šego, Gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa među inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrnuti ruglu ne samo Gagru i Šimunca, nego i sve druge vodeće ljude Otpora skupa samnom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su brice i terezije driblali naše glavnoštabce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakvim nepismenim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam isповijedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti oslobodna tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene djake u borbu. Vi znate, da nisam demagog i uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasvim iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one superintelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, ([treba ovdje spomenuti da je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA ,str. 19/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmjenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu PORUKE IZMIRENJA..., mo. Otporaš](#)), preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makr ih vodio moj bivši šepavi čata Jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Otpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog uminuća Vijeća - bezuvjetno je potrebno, da se Otpor afirmira na nedvojben način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno - konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjeća sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um - budu stavljeni potpuno u službu tih ideja i kroz Otpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Otpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu među milijun Hrvata uspjeli ostvariti nešto efikasna u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je element mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaciji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. Napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namijenio ne samo Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijeliti moju iskrenost i volio bih da me netko ocijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrzi nego da me sažaljavaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar ([poznavajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći ...učiniti za našu "hrvatsku" stvar, mo](#)) - ostajemo Otpor - i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i

nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam
general Drinjanin, podpis.

(Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime HRVATSKA te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostajali. Mnogima to nije bilo po volji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo često puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: NEKA TO STE I ZASLUŽILI, onom istom nasladom što se je neki dana hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje ...Otporaš.)

01-05-2014 13:51 [#222](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS.

(Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbous-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možada u tom pomaganju i spašavanju Hrvata - kažem samo možda - ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske.

Kada je u rujnu 1962. godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Ustaša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodon na sprovod su došli mnogi istaknuti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četiri (4) odlikovanja koje je Georges Desbous dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Geores Desbous učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Geores Desbous su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Canadi i najviše se radi o Hrvatima iz Canade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se netko javi koje živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma. Pismo je pisano na osam (8) stranica te ću ga u nastavcima iznijeti. Hvala na razumjevanju. Otporaš.)

general dRINJANIN

8.2.1965.

Br.

Prof. Mirko Meheš

Sudbury. Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja "SLUGA DOMOVINE". Vjerujem da ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a to je ostvarenje hrvatske Države, a onda se možemo i svadjati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hrvatskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za Hrvatsku raditi. Može Vam ovo izgledati kao neko šofiranje, ali bolje je da moje riječi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Toronro, a meni poslali kopiju. Rekli ste među inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u školi kod Luburića. To bi mogao biti nekada i kompliment, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je Dubičanac ostao isti. [\(Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je reći da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956. godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića Pisma, nesumnjivo će primijetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova Pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo. Otporaš\)](#)

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sredjivao svoj život i zaradjivao pare. Kad je već bio što se veli - "gospodin čovjek" - onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. [\(Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo. Otporaš\)](#). Dapače je među velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispuštao nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjesto nezgrpano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Otporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića [\(ovdje se radi o Ogranku HNO ERIK LISAK kojeg su u Torontu osnovali 1957. godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo. Otporaš\)](#) i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozitivno raspoložen prema svom bivšem zapovjedniku. Čak je kupio i dionice [\(DRINAPRES-a, mo\)](#) i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. [\(I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama nedavno izjavio ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo. Otporaš\)](#). Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počinuti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogriješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudi stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta "kuhinja" odlučila prevesti Otpor i Otporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorištena posebna situacija brata Rovera, kojemu je trebala javna politička rehabilitacija, [\(radi se o Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956., mo. Otporaš\)](#) da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Otpora i naravno Luburića. Neću ovog časa

govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Otpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju sa mnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka.

Stvar Otpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Otporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura Rovera za šefa Otpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni "četvrti domovinski kanal". Postavljen je bio i hrvatski nacionalno fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku. Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u sljedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izričito sam odbio ponudu za strukturalnu i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Medju onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Otpora i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na DOMOVINSKOM SEKTORU, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. (Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata pojasniti neke strvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. Osobno sam dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći sljedeće:

Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika zemalja u kojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svaki svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svaki se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu nesnalazjenja samo su razdor i sumnja cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinog legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Opor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. Tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda. Iz dana u dan procijep između Hrvata je sve veći i veći. Došlo do jedne prave i pravcate POLARIZACIJE HRVATA.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu - do tada nepostojeću - hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Naravno Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP i HSS nisu za to ni čuti htjeli, jer su se obe stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962. godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik HNV bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinić. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja HNV. O tome u

ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo. Otporaš)

Medjutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Otpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima - napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Štiru, koji je inače vrlo sklon političkom djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogući rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav raison-detre ([opravdanje,mo](#)) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa odporaškim ljudima bez Otpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mjenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom otporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnosti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si ne dam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek ([Šimunac iz Toronta, mo](#)) je bio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra ([jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvatima u svakoj potrebi, mo](#)) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricom Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina - mogu Vam sve to potvrditi. Mogu vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Otpora.

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Otporaša u Torontu. ([Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik s jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan i jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo. Otporaš](#)).

Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne

desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Šarić ([Ivan Šarić, Nadbiskup Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960. god., mo](#)) u društvu moje supruge, da ako ne prigнем šiju pred Poglavnikmo, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP, mo) na čelu sa jednom osobom, koju iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, ([zar Stipe Misić i kompanija nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotivinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo. Otporaš](#)) koji je djecu klaio i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo građanski nego i crkveni razvod braka i stotinu stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima.

Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Odpora mnogo puta ponudio, da neka medju sobom izaberu drugog zapovjednika, a neće biti nikakova tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Medjutim, DOGADJA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA ODPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBİČNIJIM DEZERTERSTVOM. Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesta pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Otporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili - ne samo meni pisali nego i obnavljali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio određen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

(Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo LAKO. On je jedne zgrade napisao, mislim u novini GLAS DOMOVINE 1960. god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju polemensku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vodja, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati". Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.)

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda - stranačari rade na tome da raskopaju Odpor eliminiirajući mene i one za koje se pretpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih razloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi preuzele inciativu u svoje ruke, a sami Otporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i

punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstruktura, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost Leadera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom Leaderu Dubičancu nametnuli kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Odporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržujskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlučio i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu misiju i ima tako postojane sljedbenike, koji su bili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Otpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Oспорom moraju računati samnom osobno i sa svim onima, koje mi međusobno stavimo na čelo Otpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Otporu neću nametati nikakvih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu međusobnu vjernost - medju Otporašima - nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili točniji nego moji.

Evo baš Husnija ([njegov vojnik i satnik HOS NDH, mo](#)) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio otporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dodje u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. ([Osobno sam poznao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadnji puta bio u posjeti sjevernoj Ameriku i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga uhapsu i zadržale u zatvoru sve do, mislim, 1947. godine. Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog Leadera. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGlavnikOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet JA, mo. Otporaš](#)) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoj, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supotpisati pozivno pismo Jeliću da dodje u Švedsku, jer da on ne samo - da ima mandat svoga odbora nego i HOP-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. - Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Možda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima Kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišiće. ([Silvije Grubišić \(1909/1985\) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE, Chicago 1979g., mo](#)) I Ujedno Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo apsorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS.

Jedino su Otporaši podmetali ledja, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mu trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. Tako ili gore dogodit će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Otpor u Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i

neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće.

Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira ([gdje se vješto - a ne sasvim častno - iskorištavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo](#)) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin između mene i Odporaša, odnosno između društava i Otporovskih predstavnika, kao što su Erić, Crni, Prcela, Šego, Gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa među inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrnuti ruglu ne samo Gagru i Šimunca, nego i sve druge vodeće ljude Otpora skupa sa mnom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su Brice i Terezije driblali naše glavnoštabce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakovim nepisanim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam ispovijedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti oslobodna tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene djake u borbu. Vi znate, da nisam demagog i uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasvim iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one superintelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, ([treba ovdje spomenuti da je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izišla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA](#), str. 19/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmijenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu [PORUKE IZMIRENJA...](#), mo. Otporaš), preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makr ih vodio moj bivši šepavi čata Jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Otpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog uminuća Vijeća - bezuvjetno je potrebno, da se Otpor afirmira na nedvojben način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno - konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjeća sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um - budu stavljeni potpuno u službu tih ideja i kroz Otpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Otpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu među milijun Hrvata uspjeli ostvariti nešto efikasnoga u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je element mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaciji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. Napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namijenio ne samo Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijeliti moju iskrenost i volio bih da me netko ocijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrzi nego da me sažaljavaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar ([poznajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći ...učiniti za našu "hrvatsku" stvar, mo](#)) - ostajemo Otpor - i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam
general Drinjanin, podpis.

(Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime HRVATSKA te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostajali. Mnogima to nije bilo po volji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo često puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: NEKA TO STE I ZASLUŽILI, onom istom nasladom što se je neki dana hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje ...Otporaš.)

02-05-2014 04:10 [#223](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TORONTO - KULA HRVATSTVA!

(Čitajući ova PISMA MAKSA LUBURIĆA olako se može primijetiti da je težina rada HNO u svim pogledima bila u pravo u Torontu. Naravno da je jezgra bila u Glavnom Stanu HNO kojim je rukovodio, upravljao i smjernice davao general Drinjanin. Također se olako može primijetiti da je general Drinjanin stalno pisao, na pisma odgovarao, - pogledajte datume na svakom pismu - reklo bi se kao da ni spavao nije. Ideja vodilja mu je bila Hrvatska. Otporaš.)

" D R I N A " - Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika.

Uredništvo i Uprava Madsrid, 15.9.1964.

general Drinjanin

Vel. T. Vidovu, dužobrižniku Odpora,

Br. V. Šimincu, gl. povjereniku,

Br. Z. (Žarko, mo) Bojčiću, odsjek za promidžbu,

na znanje br. R. Gagri, Predsjedniku

Toronto, Kanada

Draga braćo !

U svoje vrijeme pisao sam Vam o materijalu vjerske prirode, te o želji, da bi se za tu stvar dobila suradnja i drugih osoba, koje recimo ne bi htjele s nama suradivati na čisto vojno-političkom, društvenom itd. radu. Potreba je bila da u tom radu sudjelujemo, te smo padre Oltra i general Luburić predstavnici Hrvatske u toj međunarodnoj organizaciji i predstavljati ćemo Hrvatsku na raznim Kongresima i priredbama. Nu ne kao Odpor, Vojska itd. nego kao - katolici. I svaki od nas ima pravo kao vjernik sudjelovati. I naravno i druge osobe, koje politički misle drugačije. I ovdje ih ima raznih gledišta, nacija, ideologija, ali su pristalice svog pokreta.

Naravno da ovu stvar treba i pomoći, jer tiskanje sličica, knjižica, pravljenje i slanje paketa, itd. isto

košta. Nastojite dakle nekako tu nešto sabrati, pa ili poslati izravno ili predati bratu Šimuncu na posebni konto. Mi naravno ne možemo teretiti fond Drine sa tim izdatcima, nego smo to pokrili osobno padre Oltra i ja. Nismo nikome postavili uvjeta, silili na prodaju, pa iako su nam neki obračunali dolar po paketu od deset knjižica i 10 sličica, većina nije ništa dala. Kao i uvijek: mi vršimo jednu misiju, a kao i uvijek oni najsvjesniji pomažu stvar, koja nam je isto potrebna kao i kruh u tijelu. Hrvatska će imati koristi i od ove pobožne akcije.

Poslao sam pakete (svaki deset kuverata kompletnih) ovako : Šimuncu 6, Nosić 3, Markić 1, Ostojić 6, Sreter 1, Ćurić 3, Alilović 1, Fra Berto Dragičević 2, [\(Koliko je meni poznato, a o tome je pisao pok. Dinko Šalić, generalov zet, da je prva osoba kojoj se je general Luburić 1947. ili još bolje 1948. iz Francuske javio, bio je vlč. Roberto Dragičević, mo. Otporaš\)](#) vlč. Vidov 10, Papec 1, GDJA Lavinski 6, GAGRO (za Bojčića) 6 paketa.

Poslao sam i knjižicu SOCIJALNI ESEJI ([Pro. Mirko Meheš, izdanje DRINAPRESS-a 1964. o radu Dr. Felix Niedzielski, mo. Otporaš](#)) total no komada: Šimunac 180, Nosić 20, Markić 10, Ostojić 60, SRETER 10, Ćurić 30, ALILOVIĆ 10, FRA BERTO 10, Papec 10, GAGRO (Bojčić) 60. Ta je knjižica zgodna za sve, jer upoznaje sa komunističkom doktrinom, a zgodna je s vjerske strane jer upoznaje sa socijalnom naukom Crkve.

I ovom zgodom mogu reći dvoje: možda sam slab trgovac u ovim stvarima i možda bi drugi to bolje vodio, - ali onoga časa ne bi vršili misiju i onda bi moje sposobnosti trgovca bolje iskoristio, nego prodajući sve te knjižice. Vjerujem da smo svi toga svjesni. Ova će nam stvar mnoga vrata ovdje i drugdje otvoriti, a kao vjernici uživamo u duhu, kao drugi u vrsti slastima. Duša se hrani, kao i tijelo. I mi smo oboje. Pokušajte nekako, skupa il posebno, učiniti što možete, barem u Torontu, kamo i pišem za ovu stvar i neka se materijal proširi, šalje kući rodbini i dade u ruke svima, a koliko se može pomoziti. Mi smo stari marijanski narod. Širimo tu pobožnost, jer nastavljamo sa radom. Ostalima, u provincijama nisam poslao, nego ću drugom zgodom, a vi mi predložite rješenje. Bog!

Odani vam general Drinjanin.

Posljednje uređivanje od Bobani : 02-05-2014 at 04:16

03-05-2014 22:24 [#224](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ULOGA SREĆKA ROVERA U POKRETU "DESETI TRAVNJA"

OKRUŽNO PISMO IVANA PRUSCA

[\(Ovo Okružno pismo Ivana Prusca je je izdalo društvo "UJEDINJENI HRVATI AUSTRALIJE" iz Wollongong-a 2500, s adresom P.O. BOX 1474 pod naslovom OBAVIJEST i s potpisom Predsjednika KARLO MALINA, v.r. i Tajnika MATE ĆOSIĆ, v.r. s datumom Wollongong, 21. Rujan 1968. Mo, Otporaš\)](#)

"ULOGA SREĆKA ROVERA U POKRETU "10 TRAVANJA"

Nakon izlaska knjige **"TRAGEDIJA KAVRANA I DRUGOVA"** sve više dobivam pisama iz Australije i Novog Zelanda od različitih društava i pojedinaca s molbom, da im pobliže opišem

ulogu Srećka Rovera u organizaciji pokreta "**10 Travnja**", koje je organiziralo državno vodstvo u emigraciji tokom 1946-1948. godine.

Rovera osobno poznajem od ljeta 1945. godine dok je još živio u logoru Fermo u Italiji. Poznajem ga kao povučenog čovjeka, koji je živio isto tako siromašno kao i većina od nas. U to vrijeme nije se isticao kao pobornik bilo kakvih akcija protiv Jugoslavije.

Glavnu riječ o takovim pitanjima imali su u logoru slijedeći časnici: dopukovnik Josip Tomljanović (Braco), bojnik Krešo Župan i bojnik Ivica Gržeta.

Od političkog vodstva bivše Hrvatske administracije (Ustaškog pokreta) glavnu su riječ imali državni tajnik ing. Mimo Rosandić, stožernik Julije Špalj i stožernik Jole Bujanović, koje je samo Kavran odredio 1946. godine kada je dolazio u Italiju kao član pratnje dr. Ante Pavelića, prilikom njegova prelaska iz Austrije u Italiju.

Koliko je meni poznato, Rover nije nikada prisustvovao tajnim dogovorima spomenutih predstavnika. Zadnji put sam sreo Srećka Rovera 1946. godine prilikom dolaska nadsatnika Ede Kršulja iz Modene u Fermo. Bio sam tada u logoru u Medeni u posjeti kod nekih prijatelja i tu mi se je pridružio nadsatnik Kršulj i izrazio želju da posjeti svoju rođakinju u Fermu, gospođu pok. bojnika Kovačića, kao i nad-poručnika Rovera. S njim je on nekada služio u I. zdrugu pod zapovjedništvom pok. Jure Francetića (Viteza).

Poslije toga zadnjeg sastanka, koji je više ličio na upoznavanje sa osobama, koje je on trebao posjetiti, nikada nisam imao prilike čuti bilo što o Roveru sve do samog suđenja pripadnicima organizacije "**10 Travnja**" (ja podvukao, mo) u zagrebu.

Prilikom čitanja pojedinih optužnica nije ništa izišlo na vidjelo, što bi Rovera za bilo što teretilo. Nitko nije Rovera optuživao da ga je nagovarao da pristupi tome pokretu.

Njega jedino optužuju kao ustaškog zločinca, koji je uživao veliko povjerenje kod člana Vodstva, Božidara Kavrana, s kojim je za vrijeme stare Jugoslavije sudjelovao u širenju ustaške misli na području Sarajeva.

Nakon presude pokrenuto je pitanje među nama preživjelim tko bi od vodiča mogao biti izdajnik. Svi smo bili uvjereni, da je jedini vodič Vučetić, zvani "Lojzek", bio upoznat s kanalom. On je, prema iskazima preživjelih, potajno tvrdio u bazi Trofaiachu, da je bio u Zagrebu, Karlovcu i u centralnoj bazi na Papuku.

Svjedoci tvrde, da je Srećko Rover došao u bazu Traofaiach koncem 1947. godine i da je povremeno odlazio u Njemačku. (Pročitajte u "**PISMA MAKSA LUBURIĆA**" o tome izvještaj Srećka Rovera kojeg je on dao ČASNOM SUDU HNO u Barceloni 1956. godine. Mo. Otporaš) Jasno je, da preživjeli svjedoci nisu mogli doznati kakvu je ulogu imao Rover na tim svojim putovanjima.

Svjedok iz prve grupe, koja je išla kanalom "Slovenija", vodnik Rupčić, pričao mi je kako se odigrala drama njihovog hvatanja. Kaže, da su ih vodili Vučetić (Lojzek) i Rover (Bimbo). On tvrdi, da je Rover onda bio kao pomoćni vodič te da on, kao i prethodni vodič, koji su vodili kanalom "Madžarska" vjerojatno nije imao nikakvo pravo da ispituje one, koji su ih dočekivali prilikom dolaska u domovinu.

Nadalje, ako bi se nekoga moglo optužiti za izdajstvo, onda bi to mogli pripisati prvim vodičima, koji su čak svojim životima platili nesposobnost onih, koji su im namijenili tu ulogu.

Iz ovoga se može zaključiti potpuno sigurno, da nisu čak ni oni imali bilo kakvo odobrenje od Vodstva da postavljaju pitanja onima, koji su već ranije stigli u domovinu, bolje rečeno onima, koji su ih primili i dalje upućivali do određenog mjesta. Uzmimo, na primjer, ulogu vodiča Josipa Branda, koji je čak poslije ubojstva poručnika Nijemca imao dužnost da ispita kanal "Madžarska" i da uspostavi kontakt s centrom na Papuku. Ali što je Brand mogao znati ili doznati o onima, koji su već odavno sjedili u okovima Udbe? Ništa drugo, nego samo ono, što mu je servirala Udba preko pretpostavljenog vodiča Leona Zlatara. (Da li šta ili išta ima srodna Pero Zlata koji je napisao 2010. godine tri knjige: **"META POGlavNIK, ŽIV ILI MRTAV"** s ovim Leonom Zlatarom?, teško je reći, ali s vremenom će se i to saznati, mo. Otporaš

Dakle, može se sigurno tvrditi, da je znanje i ovlaštenje vodiča smanjeno na minimum. Njihova uloga je bila da ljude, koji su im povjereni, dovedu do prve prihvatnice, da ih predaju toj prihvatnici, uzmu pismene izvještaje i odmah se vrata u bazu, gdje ih je dočekivao Kavran, kome su te dokumente predavali.

Nitko od nas četrnaestorice, koji smo ostali na životu, nije vidio Rovera u Austriji sve do konca 1947. godine, premda su od grupa, koje su išle preko kanala "Madžarska" ostala na životu trojica ljudi i ja kao četvrti. Istom kasnije grupe govore o Roveru kao vodiču.

Osobno ne znam, što je utjecalo na pok. Poglavnika da Roveru prepisuje ona djela, koja Rover ni u kakvom slučaju, sve da je i htio, nije mogao počinuti.

PRVO: Rover nikada ne bi mogao utjecati na onako visoke funkcionere, kao što su bili Rosandić, Špalj, Tomljenović i drugi. On je svakako mogao utjecati na svoje vršnjake po činu i godinama, koji i onako nisu imali vodeću ulogu u Pokretu. A što se tiče nagovaranja ljudi da idu u šumu, onda sam ja veći izdajnik nego Rover, jer sam ja to činio po zapovijedi starijih časnika; naročito Tomljenovića. Čak sam iz svojih vlastitih financijskih sredstava platio put još trojici kolega, sa kojima sam po zapovijedi Tomljenovića prešao iz Italije u Austriju, prijavio se Kavranu i stavio mu se na raspolaganje.

Istina je, i to posve utvrđena, da Rover nije preveo Božidara Kavrana, kako mu to pripisuje pok. Poglavnik. Kavrana je 3. srpnja 1948. godine preveo Vučetić (Lojzek). To potvrđuje član državnog Vodstva, sada pok. dr. Mehičić, Božo Ratkić kao i materijal, sačuvan iz tih događaja.

Prilikom mojeg ponovnog dolaska u emigraciju i podnošenja izvještaja članu Vodstva dr. Mehičiću, koji se je s mojim izvještajem u potpunosti složio i rekao da je točan s napomenom, da bi bilo dobro iz tog izvještaja napraviti jednu knjigu i servirati je Hrvatskoj emigraciji, potvrđene su ove historijske činjenice i ustanovljeno je, da se sačuvani dokumenti i moja svjedočanstva poklapaju. Tom prilikom mi je pok. dr. Mehičić rekao, da se Kavran nije dobrovoljno predao, nego je sam pošao u domovinu uvjeren, da je sve u najboljem redu. Tada sam mu spomenuo Kavranovu izjavu na sudu, gdje on tvrdi, da se je dobrovoljno predao kad je čuo da su njegovi suborci pali u klopku i da želi s njima zajedno dijeliti kobnu sudbinu.

Tom prilikom spomenuo sam dr. Mehičiću kako sam čuo, odnosno čitao Poglavnikovo pismo "Do znanja", koje je upućeno povjerenicima Hrvatskog oslobodilačkog pokreta o Poglavnikovom nesudjelovanju u toj akciji. Mehičić je rekao, da to nije istina i da on osobno zna, da je Poglavnik bio obaviješten o svemu, što je Državno vodstvo radilo i to preko svog teklića poručnika Ivice Krilića. (U izvještaju Srečka Rovera na ČASNOM SUDU HNO u Barceloni 1956. godine se spominje kako je Srečko Rover, po nalogu Božidara Kavrana ili Vodstva izradio 10.000 Poglavnikovih slika u vojničkoj odori i 10.000 slika s Poglavnikovom slikom u civilu, te da je to sve Poglavnik odobrio, mo. Otporaš.)

U dužim razgovorima s dr. Mehičićem, koje sam vodio u vezi te tragedije, postavio sam i pitanje o Roveru i zamolio ga da mi kaže kako je moglo doći do upućivanja takvog pisma, od strane Poglavnika. Dr. Mehičić je mišljenja, da je neprijateljska kontraobavještajna služba uspjela Poglavnika nagovoriti na takvu odluku. Usput mi je napomenuo, da to nije prvi slučaj da neprijatelj uspije provući lažne informacije, pomoću kojih želi nekoga odstraniti iz naših redova. **(Na svu žalost još i dandanas ima takovih Hrvata koji nasjedaju na neprijateljske laži i klevetaju druge poštene Hrvate bez ikakvih dokaza, mo. Otporaš)**

Jednom mi je dr. Mehičić čak iz svojega stola izvukao neke dokumente i pokazao mi da vidim da tamo stoji, da se je Srećko Rover prilikom dolaska iz Njemačke obratio njemu, te da ga je osobno odveo u sjedište Odbora, koji se je nalazio u Sulzau i tamo ga upoznao s dr. Sušićem i dr. Frkovićem, od njih je dobio daljnje upute za rad. Napominjem, da je pok. Kavran u to vrijeme već bio u rukama neprijatelja. Prema tome, nema nikakvih dokaza na temelju kojih bi se moglo Rovera optuživati za bilo kakvo izdajstvo.

Naprotiv, da on to nije počinio, ima i previše dokaza, a i živih svjedoka. U prilog tome navodim slijedeće: nas preživjele ispitivali su za vrijeme istrage, a isto tako i poslije istrage o Roverovoj djelatnosti za vrijeme rata, dok se za Lojzeka nikada nitko nije interesirao.

Znam, da mlađa generacija teško može shvatiti naš položaj za vrijeme i poslije rata, jer mi smo bili članovi Ustaškog pokreta i kao takvi morali smo izvršavati sva naređenja pretpostavljenih i biti disciplinirani. Mi smo morali izvršavati takva naređenja čak i onda, kada ona nisu bila u skladu s našim shvaćanjima. Usput napominjem da je povijesna istina, da nikada u ovakvim sistemima nije jedno vrhovništvo moglo napraviti grješku, nego se to uvijek pripisivalo ljudima nižeg ranga, jer u stvari netko mora snositi odgovornost za neuspjehe.

Zato ubuduće moramo dobro otvoriti oči i paziti, da nam neprijatelj ne podvaljuje kojekakve smicalice, radi kojih mi moramo trošiti sve svoje snage i uz to upropaštivati najbolje sinove Hrvatskog naroda.

Što se tiče Roverova "izdajstva" u vezi spomenute organizacije, možete biti potpuno na čistu da on to nije i ne snosi nikakvu krivicu za to. On je samo svjesno izvršio namijenjenu mu ulogu i bio jedan od uzornih članova mlade boračke elite, koja je već dala za domovinu, a da od nje ama baš ništa nije dobila. **(Koliko nas takovih imade!, mo. Otporaš)**

Za sudbinu pokreta "**10 Travanja**" tražimo uzroke u našoj nesposobnosti, a ne bacajmo krivicu na bilo koga i to bez ikakvih dokaza! Ovdje bih htio navesti još nekoliko kardinalnih grješaka, koje je počinilo Hrvatsko državno vodstvo.

Prvo: nije se nikako smjelo ići vezom "Domovina-emigracija".

Drugo: nije se smjelo godinu dana slati ljude u istu bazu.

Treće: HDV (HDV su inicijali za Hrvatsko Državno Vodstvo, mo) uopće nije uočavalo što piše jugoslavenska štampa, koja je za čitavo vrijeme šutjela o organizaciji, koja je djelovala javno.

Četvrto: Najgluplje je bilo to, što su i nakon pogibije Nijemca i Kutleše nastavili slati ljude istim kanalom ("Madžarska"), bez obzira da li su oni prije strijeljanja odali policiji kanal ili nisu.

Peto: što nisu tražili od onih, koji su ranije poslani, da se barem dvojica vrate iz grupe i to onda, kada dobiju obavijest da su sretno stigli u bazu.

Preko vaše štampe, koja izlazi u dalekoj Australiji, zahvaljujem se svim društvima i pojedincima za narudžbu knjige "TRAGEDIJA KAVRANA I DRUGOVA". Ujedno vam želim svima skori povratak u našu slobodnu i Nezavisnu Državu Hrvatsku. I. Prusac, v.r.

I. PRISAC

Siezenhiemerst. 155

5020 SALZBURG, Austrija.

(To je IZJAVA Ivana Prusca, svjedoka mnogih dogodovština, patnja i muka u organizacije akcije "10 Travnja". Najveće trzavice, sumnje i svađe oko ove akcije su proizišle od onih koji su najmanje znali o čemu se radi. Osobno sam spreman povjerovati više onima koji su bili svjedoci bilo koje akcije u borbi za hrvatsku slobodu i Hrvatsku državu, nego onima koji to pripričavaju po onoj: čula, vidila, kazala. Engleski se to kaže: HEAR- SAY! Mo. Otporaš)

04-05-2014 17:37 [#225](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"UDBINA POSLA U HRVATSKOJ EMIGRACIJI"

general DRINJANIN

(Ovo pismo nema datuma. Po svoj prilici general ga zaboravio staviti; ali po sadržaju pisma mogu bi biti da ga je pisao 1966. jer se govori o Srećku Reveru iz Australije i atentatu na njega koji je bio te godine, mo. Otporaš).

Bratskom Glavnom Odboru Središnjice Otpora "ERIK LISAK" Toronto, Ont. Canada
na ruke br. gl tajnika

Draga braćo odbornici !

U zadnja vremena dogodilo se mnogo toga. Medju inim dobili smo od prijatelja sasvim sigurne vijesti, da će se preko agenata provokatora započeti sa organiziranim difamacijama (što bi u ovom slučaju moglo značiti ozloglasiti, oklevetati i osramotiti osobu ili osobe, ustanovu ili organizaciju, ocrnuti čast i ugled istaknutih ljudi u tisku i svim javnim priopćenjima, mo. Otporaš.), optuživanjima i blaćenjima svih onih, koji imaju ugleda i snage u emigraciji. Nastojati će se zavaditi ljude, grupe, društva medju sobom, pokrenuti će se procesi, da se zavade još više i istroše materijalno.

Iz gornjih razloga ja bih Vas sve molio, da bi s jedne strane nastojali spriječiti sve one elemente koji bi pokušavali unutar naših redova izazvati sukobe, intrige, tučnjave, svadje i slično. Posebno Vas molim, da ne bi pokretali nikakvih procesa, da ne bi odgovarali u novinama, da ne bi pisali pamflete, okružna pisma, itd. jer neprijatelj to jedva čeka, da može nanovo tužiti, voditi parnicu, jer oni znaju za čim idu, imaju sredstava i mogu izdržati više. Oni će svaku osudu pravno napisati i javno interpretirati. To znači novi škandal, novi proces, nove svadje. To bi nas odvelo s našeg puta.

Što bi bilo iz mene da sam svima na sve odgovarao? vidili ste kako je svršio proces prof. Preecele, koji je bio oblaćen, tužio, izgubio novce i morao stati. I nekoliko više takvih slučajeva. Ja nisam nikada

zapovijedao, nego sam molio i sugerirao. U ovom slučaju, koji Vi imate osobno bi se smatrao krivcem, jer sam ja poslao pismo. Nu poslao sam ga za informaciju, ne za sud. Ako bi imali poteškoća, osjećao bi se osobno krivcem, jer sam morao računati s tim, da ćete s pravom braniti svoju čast. Nu kako ste mogli viditi novine pišu svega i svačega, veliki ljudi nazivlju jedan drugoga magarcima, šuftovima, (huljama, nitkovima, pokvarenjacima, podlima, ništarijama isl., mo. [Otporaš](#)), izdajnicima, i nikom ništa. U slučaju pokušaja umorstva Rovera u Australiji sud uopće nije dozvolio raspravljati. Ujeo vuk magare ...

Koristim ovu zgodnu da Vam zaželim dobar uspjeh za Dan Otpora, i uspješan sastanak Radnog Skupa.

Uz naš vojnički pozdrav, odani Vam

general Drinjanin.

08-07-2014 14:07 [#226](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"OGRANAK RAFAEL VITEZ BOBAN"

general DRINJANIN

6.XI.1968.

Bratskom Odboru

Ogranka "RAFAEL VITEZ BOBAN"

Chicago

Draga braćo!

Brat Jerko Grubišić poslao mi je ček na 300 dol. (na koji) potvrditi primitak, i zatim zahvaliti se Vama svima, koji ste za ovu svrhu pomogli, i koji i inače snosite težinu rada na svojim leđjima.

Koristim ovu zgodu da Vam svima stavim na srdce potrebu zajedničkog rada, dogovaranja, izmjene misli, pa i dobre konstruktivne kritike, kako bi bili na visini potreba, kako ne bi zakržljali u duhu i idejama, kako ne bi nikada više ovisili niti o volji jednog čovjeka, niti jedne grupe, niti jedne stranke, nego da što širi krug svjesnih rodoljuba bdije nad narodnom sudbinom.

Potrebno je s jedne strane zadržati monolitnost organizacije Otpora, i s druge strane suradjivati sa svakim našim državotvornim pokretom bez razlika na jačinu. To se mora činiti, naravno, na jednoj ozbiljnoj bazi, na odgovornom načinu, solidno i bez osobnih i malih razlika, koje često znaju anulirati uspjehe i ozbiljnih i svjesnih ljudi i grupa.

Brat Šego (Stipe, mo) je stari borac, vojnik, a kasnije je u novim borbama i progonima naučio politički misliti. Vidite da je znao i suradjivati sa državotvornim grupama, i stvoriti ogranak na koji smo svi ponosni. Hrvati Chicaga mogu mnogo toga učiniti. I ja vjerujem da će Vaš Ogranak znati biti prvi.

Grli Vas sve i čestita Vam, uz naš vojnički pozdrav
odani Vam
general Drinjanin (podpis)

14-07-2014 02:34 [#227](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Ovo je jedna od rijetkih i do sada nikad viđene slike Ilije Stanića, ubojice posljednjeg Zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga Nezavisne Države Hrvatske Vjekoslava Maksa Luburića, generala DRINJANINA. Sliku mi je nedavno poslao jedan moj prijatelj, a na slici pozadi piše točno ovako: "Ilija Stanić, Madrid 11.III.1967. za uspomenu .....od Stanić Ilije." Tako točno piše na pozadini slike.

O Iliji Staniću se je mnogo pisalo i još više reklo, ali još uvijek nije toliko dovoljno da bi se mogle sve potankosti u detalje znati i tko je sve bio upetljan u toj uroti u ubojstvu generala Drinjanina. Ali svakako i u svakom slučaju i za svaku analizu se treba ozbiljno uzeti Ilije Stanića izjava sarajevskoj Udbi od 29 i 30 travnja 1969. godine, dakle samo 9 i 10 dana poslije gnjusnog ubojstva hrvatskog generala. Sve njegove ostale i kasnije izjave su vrlo kontradiktorne i pune promjena i laži, sve s jednim ciljem da zaštiti imena svojih naredbodavaca, da što više upetlja drugih osoba kako bi sebe rasteretio odgovornosti i krivnje a javnost zbunio.

Za jednu ozbiljnu analizu ISTINE kako je Ilija Stanić ubio hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića 20 travnja 1969. godine, treba se uzeti u obzir slijedeće:

Prvo (1) da je Ilije Stanića brat Luka Stanić već radio za bosansko-hercegovačku, tj. sarajevsku Udbu.

Drugo (2) da je Ilija Stanić bio sarajevski uličar, skitnica, mnoge neugodnosti po gradu Sarajevu pravio tako da je postao uočljiv sarajevskoj policiji, tadašnjoj miliciji, kako su je os milja zvali, koja ga je često puta hapsila i u zatvor stavljala.

Treće (3) da je Ilijin brat Luka posredovao preko svoje udbaške veze za svojeg brata Iliju da ga izbavi iz zatvora.

Četvrto (4) tako je Ilija Stanić preko veze svojeg brata Luke postao suradnik Udbe i kasnije agent Udbe.

Peto (5) treba ispitati dali je Udba poslala Iliju Stanića na treniranje na Goli Otok, jer, navodno, Ilija je uvijek tvrdio da je bio politički zatvorenik na Golom Otoku poradi hrvatstva.

Šesto (6) Ilija Stanić je došao u Njemačku negdje ili polovicom 1966. godine i tu se povezao s nekim istaknutim Hrvatima, članovima "Prijatelja Drine" i HNO.

Sedmo (7) Ante Vukić iz Njemačke je pisao u novini Nova Hrvatska odmah neposredno ubojstva

generala Drinjanina da su njemačke vlasti kod Ilije Stanića početkom 1967. godine pronašli krivotvorenu španjolsku putovnicu, te da mu je prijetila opasnost da ga se izruči Jugoslaviji. Navodno, kako piše Nova Hrvatska, da su mu Jakov Jurić (sada pok.) i Milan Dorić (o kojem je pisao slovenski publicista Roman Ljeljak početkom ove 2014. godine, da je on bio agent Udbe od 1953. pa sve do 1990. i da je za udbaške usluge dobio više od jedan milijun njemačkih DM, te da je on, Milan Dorić, ubio hrvatskog emigranta i predsjednika Bleiburškog Počastnog Voda Nikolu, Nikicu Martinović u Austriji 1975.; te da su mu Jakov Jurić i Milan Dorić pomogli doći do francuske granice i preko Francuske da je došao u Španjolsku.

Osmo (8) da se je tu u Madridu upoznao s Željkom Šuškom u "Santiago Apostol", a Josip Perković je pisao da je ovaj Željko Šušak (kako je do sada poznato da ovaj Željko Šušak nije brat ministra HOS-a Domovinskog rata Gojka Šušak) bio njihov čovjek, tj. da je radio za Udbu.

Deveto (9) da je Ilija Stanić preko veze nekih iz Madrida i navodno ovog Sveučilišta "Santiago Opostol" (ili "Apostol", nije najjasnije ni čitljivije, mo. Otporaš.) došao do Maksa Luburića upravo u to vrijeme, jer i sami Ilija Stanić tvrdi da je počeo kod Maksa raditi u proljeće 1967.

Deseto (10) da je general Drinjanin u rujnu 1968. godine otpustio Iliju Stanića iz vojeg stana i iz Tiskare DRINAPRESS.

Jedanaesto (11) da je genera dao malo novca Iliji Staniću i poslao ga u Pariz kod svojeg suradnika dr. Miljenka Dabe Peranića da mu pomogne naći posao i srediti Papire da ostane u Francuskoj, ili da mu pomogne da dođe do Njemačke ili Švedske do Stipe Mikulića.

Dvanaesti (12) u Parizu se je Ilija sastao s dr. Peranićem koji mu je uistinu i nastojao pomoći pronaći posao i srediti papire.

Trinaesto (13) dok je dr. Peranić pripremao papira za Iliju, njega je nestalo za desetak dana, ako ne i više, kako dr. Peranić piše u knjige: POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA, vlastita naklada, New York 1984.

Četrnaesto (14) za neka dva tjedna Ilija Stanić se je povratio i došao u stan dra. Peranića, koji ga je pita: a gdje si ti bio ...? na što mu je Ilija odgovorio da je bio u krađi i da ga je uhapsila francuska policija i da je bio u zatvoru. (Po mome mišljenju i po svemu što sam do sada mogao zaključiti, Ilija Stanić je bio u Jugoslaviji, išao je tamo po upute, i kako je sam negdje izjavio da mu je toga puta Stanko Čolak dao prašak, otrov za otrovati Maksa. Također, postoje indicije, čitajući spomenutu knjigu dra. Miljenka Dabe Peranića, da je Ilija Stanić bio i u jugoslavenskoj Ambasadi u Parizu kao za jednu odskočnu dasku u pripremanju ubojstva generala Drinjanina. Mo.)

Petnaesto (15) na preporuku dra. Peranića Ilija Stanić se vraća u Španjolsku, najprije kod svojeg poznanika i dobrog prijatelja Željka Bebek kod kojeg ostaje nekoliko dana, tako kako bi general mogao saznati da se je Ilija vratio i da želi ponovno doći kod njega.

Šesnaesti (16) sada se postavlja pitanje dali je i koliko je Željko Bebek pomogao Iliji Staniću da se ovaj opet, spreman i opremljen otrovom da ubije hrvatskog generala Drinjanina? Za povjerovati je da Željko Bebek o tome ništa nije znao, jer, kako je poznato Udbini ubojice zaliveno šute i nikome niša ne pričaju o svojim namjerama.

Sedamnaesto (17) po onome što mi do sada znamo a znamo ono što je Ilija Stanić rekao sarajevskoj Udbi u svojoj izjavi 29 i 30 travnja 1969. godine da je on sam djelovao, da mu u tome nitko nije jer da on, Ilija Stanić nikome nije vjerovao.

Osamnaesto (18) kada je Ilija Stanić ubio generala Luburića i smišljao način kako što prije napustiti Carcagenta, mjesto i grad zločina, tada je za sigurno smišljao kome će se najprije javiti.

Devetnaesto (19) već oko osam sati na večer iz Barcelone, prije nego se je ukrcao na vlak za Francusku, jer, kako Ilija sam kaže da je trebao preći francusko/španjolsku granicu prije pola noći, nazvao je svojeg brata Luku i u tri riječi bratu rekao: NEMA VIŠE "M"., što svakako znači: nema više Maksa.

Dvadeset (20) sada i po ovome se može znati koliku je ulogu igrao brat Ilije Stanića Luka u ubojstvu generala Drinjanina.

Dvadeset i jedan (21) postoji velika mogućnost da je Ilija Stanić iz Španjolske otišao direktno i u sigurno skrovište u jugoslavensku Ambasada u Parizu. To bi moglo biti i logično, jer bi tu bio i siguran, dok bi službenici jugoslavenske Ambasade prikupljali sve potrebne podatke o ubojstvu Maksa Luburića, itd.

Dvadeset i dva (22) uzevši u obzir tih desetak dana od dana zločina pa do dana davanja izjave sarajevskoj Udbi, može se olako zaključiti da doći s vlakom iz Pariza za Zagreb uzme samo, tada, te godine 1969. sam 24 sata, a iz Zagreba par sati do Sarajeva.

Dvadeset i tri (23) ako bi se išlo s avionom iz Pariza za Zagreb bilo bi riskantnije, iako bi uzelo samo nekoliko sati.

Dvadeset i četiri (24) dakle, vlakom je bilo najsigurnije.

Dvadeset i pet (25) dragi moji Hrvati ovo bi bio jedan vremenski scenario ubojice Ilije Stanića od dana počinjenog zločina do dana davanja izjave 29 i 30 travnja 1969. godine sarajevskoj Udbi. Bilo bih mi drago da svaki od nas koji bude ovo čitao smatra obveznim i dužnim popuniti svaku prazninu u ovom opisu. Iskreno vas sve pozdravlja Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 14-07-2014 at 02:38

15-07-2014 04:40 [#228](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

1st May 2012, 23:52

Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića,

(Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma

"...Ako padnem - Rankovićevci će Te napisati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucati će na mene - okriviti će tebe ...To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Na žalost...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku dade život, daje se ono najviše.

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sjećaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem ...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdijelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Dogadjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio ...dokazuju da sam ih razdvojio ..."

17-07-2014 04:37 [#229](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

by: General Drinjanin

Naš Hrvatski stav je jasan:

“RUŠITE SVAKU JUGOSLAVIJU !”Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Amerikancima, sa komunistima, ne-komunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga za opstajanje onda je to samo i jedino JUGOSLAVIJA!"

"Hrvatski narod stoičkim mirom sluša bujice riječi, histeriju sinova komunističke revolucije kojima je došao čas žderanja, pa svoju sudbinu žele nametnuti čitavom hrvatskom narodu. Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMIRATI ! To je naš stav."

OBRANA br. 97-98, Madrid 1968.

otporaš/kamenjar.com

19-07-2014 14:37 [#230](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Iz Otporaševe Torbe: **TKO JE UBIO HRVATSKE MINISTRE ANTU VOKIĆA I MLADENA LORKOVIĆA?**

TKO JE UBIO HRVATSKE MINISTRE ANTU VOKIĆA I MLADENA LORKOVIĆA?

(Donodim jedno pismo Dra. Miljenka Dabe Peranić koji je bio član Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Otpora. U svojstvu te dužnosti je otišao u lipnju 1968. godine posjetiti Hrvate Canade i Amerike. Kako sam i javio u jednom od prošlih pisama da ću iznijeti i pismo dra. Peranića, što sada i činim. Otporaš.)

PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA

17. VIII . 1968 God.

Draga braćo !

Trebao sam Vam se javiti odmah poslije prisustvovanja na zborovanju Otpora Područja “Sjever”. Čekao sam da dodjem do generala, te Vam se tek sada javljam. Sređujemo zajednički misli i utiske, analiziramo sve što sam tamo doživljavao, razmatramo sve ono što se odnosi na budući rad, i nastojimo izvagnuti pri svakoj odluci sve “za” i sve “protiv”. Hrvatska je emigracija sva u pokretu. Dopise i izvješća dobivamo sa svih strana, druge očekujemo, a u međuvremenu Vam šaljem nekoliko misli, o kojima smo ovog prvog dana razgovarali.

Mladen_LorkovićAnte_Vokić

1. Iako je Vanjski Front tek u svojim počecima / koji će biti napravljen iz svih kontinenata /, Radni Skup “Sjever” je zauzeo ekipno stav prema formiranju neke vrsti novog Vijeća. I u ostalim Područjima zauzimamo isti stav. Budimo jedinstveni, jer progresivnost naših koraka će biti Hrvatskoj od koristi samo ako i dalje ostanemo dosljedni samima sebi. Ostanimo tako dosljedni i prema rezoluciji u pogledu Vijeća, t.j. nastupajmo kao ekipa. Ostajmo čvrsto oko onoga što je zaključeno, i ne poduzimati ništa ni Glavni Stan bez vas, ni Vi bez Glavnoga Stana. / Zašto, reći ću pod brojem 3. /

2. Da ostanemo tako jedinstveni, potreban je koordinirani rad među svim organizacijama. Obavještavajte jedan drugoga što radite i poduzimate, podpomažite jedan drugoga u radu, znajte izbjeci sve ono što ne ide u korist Hrvatske, a idite za onim što uslovljuje skoro ostvarenje Hrvatske Države. Vi dobro znadete da je Otpor sa svojim djelovanjem pokrenuo zbližavanje Zagreba i hrvatske emigracije. Tim možemo nastaviti samo zajednički, složno, te radi toga Vam stavljamo na srce koordiniranost među Vama. To traži Hrvatska. (Može nam svima samo ovaj pasos/opis posvjedočiti da je Hrvatska Demokratska Zajednica temeljena na NAČELIMA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koje je dr. Franjo Tuđman uzeo vrlo ozbiljno i sproveo u djelo Obnovom Samostalne Hrvatske Države u obliku RH. Mo. Otporaš)

3. Prvu i drugu točku kažem Vam radi ove treće. Pregledavam sa generalom konfidencijalna izvješća od prije i sravnjujemo sa onim što piše “Hrvatski Narod”(novina, mjesečnik ili privremenik Reorganiziranog HOP-a kojeg je vodio dr. Vjekoslav Vrančić, mo. Otporaš) od 15. VII . Dužnost nam je nastaviti u onom duhu, kako smo to propovijedali, za slogu i suradnju svih Hrvata i glupo bi bilo nijekati prilazak i suradnju novih ljudi, organizacija i ideja. Ali bi bilo još gluplje ne vjerovati onim izvještajima od naših prijatelja iz novog HOP-a, koji su nam rekli, da će se preuzeti ideja Otpora, jer su suvremene i jer su se pokazale ispravnim., ali baš zato da će se opet raznim

manevrima nastojati eliminirati ljude povezane sa generalom. Tako na str. 4 točka 12 izjave Vrančića, pod slovom a. / veli se, da je dužnost novog Odbora (**ne Odbora, mo. Otporaš**) za uspostavu Hrvatske Države, kako veli doslovno: “uspostaviti vezu sa političkim krugovima u domovini u svrhu suradnje na uspostavi Hrvatske Države”. Pitamo se koje su to snage i politički ljudi, ako ne oni, o kojima je Odpor prvi i jedini kroz dugi niz godina govorio? Pa i točka b./ da treba S BILO KOJOM VLADOM SVIETA suradjivati. Što to znači, osim polaženja novim putovima? Ali pravi je dokaz u načinu, kako je sam Dr. Vrančić pokrenuo pitanje Lorkovića i Vokića, a na osnovi jednog dokumenta i iskaza jednog starog povratnika, časnika, koji daje pismeni iskaz o tome kako su prije povlačenja ubijeni Lorković i Vokić.

Ali što on ne zna jest, da i general ima u rukama izvorni primitak i dosta bi bilo da ga otiska. (Ovdje prilažem dio iz jednog pisma kojeg je general pisao nekome, ne znam kome. U hrpi pisama koja posjedujem pronašao sam jedan škarama isječen odlomak pisma kojeg ću ovdje staviti od riječi do riječi, a na taj isječak pisma ću staviti moju bilješku za bolje razumijevanje onima koji budu imali moju ostavštinu, te da znadu od kuda i kako je došlo do ovog komadića pisma. Mo, Otporaš) Citiram:

“...**2.** Br. Mirko Bušić, tajnik Otpora u Argentini mi javlja, da je dogovoreno sa Predsjednikom Lukatom Juričićem otišao na predavanje Vrančića, koje je isti održao nakon povratka iz USA i Kanade. Kao i uvijek bio je okružen prof. Oršanićem i prijateljima, i naši su stekli dojam, da je kao i obično sve unaprijed dogovoreno sa ovim i sa Jelićem, u koju svrhu je i išao na sjever, gdje je sa Došenom i Uj. Hrvatima, kako kaže SVE UREDIO. Govorio je 80 minuta i jednom spomenuo, da je bio sa Gagrom (**Ratko Gagro, predsjednik Otpora za Kanadu, mo. Otporaš**) i tamo isto uredio. Odatle ona obavijest Došena, kako sam Vas prije obavijestio na osnovu izvješća brata Ratka i Šege, (**Stipe Šego iz Chicaga, mo. Otporaš**) koji mi je poslao članak o javnom nastupu u Chicagu. Da polaže važnost na Uj. Hrvate, jer da su tamo većina intelektualaca. Ostali “tko se ne uključi, da sam sebe isključuje”. Govorio je da je bio i sa Krnjevićem, (**dr. Juraj Krnjević tajnik HSS i poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1964 g., postao je predsjednik iste, mo. Otporaš**) koji da je rekao, da nema običaja ići na Sabore u čijoj pripremi nema učešća, ali da je Krnjević sutradan održao govor svojima i rekao da “put do Hrvatske vodi putem HSS-a”. Zatim da je o Heferu (**dr. Stjepan Hefer postao predsjednik HOP-a poslije Poglavnikove smrti, mo. Otporaš**) nema govora, ali ako Hefer u 11 sati odrekne se svih časti i titula, da će u 11 i jednu minutu to isto činiti, pa što narod odluči. Nu to može biti solucija za HOP, ali ne za Odpor i hrvatsku Državu, jer nije drugo ništa rekao. Ostaje dakle borba oko vodstva HOP-a i tko će za to moći pokrenuti više ljudi, ideja i organizacija.

3. Posebni problem u tome jest da je Vrančić, htijući ili ne, pokrenuo pitanje odgovornosti za Vokića i Lorkovića sa izjavama o povratniku Grabovcu (**Mijo Grabovac postao 264 Ustaša i položio ustašku prisegu 11. 1. 1934 g., B. Krizman: PAVELIĆ I USTAŠE str. 557, mo. Otporaš**), koji da je dao pismenu izjavu, kako je rekao generalu Moškovu (**Ante Moškov, mo. Otporaš**), da su svi zatvorenici u Lepoglavi pušteni, a “kako nismo znali što bi sa Lorkovićem i Vokićem, da smo ih ubili”. Da tu izjavu imaju Asančić od Heferova Domobrana i on, tj. Vrančić jednu kopiju. S obzirom da neznamo ocijeniti što ima iza svega toga, što je Vrančić zapravo htio s time, te radi činjenice, da je isti Grabovac, prema mojim podacima danas kod kuće, tj. u Imotskom, gdje slobodno živi, moramo biti oprezni. Da li se on...”.

(Na svu žalost isječak ovog pisma se završava tako kako sam opisao. mo, Otporaš)

Medjutim morao bi optužiti jednog starog povratnika, satnika, PTB-a (**Poglavnikova Tjelesna Bojna, mo**), koji je k tome danas prema svemu živ i slobodan u Domovini. Dakle ili primiti na svoja ledja krivnju za onu dvojicu, ili optužiti jednog starog povratnika, kako bi Udaba montirala još jedan proces i objesila tog čovjeka, kojega bi tužio nitko manje nego general Luburić! Vidimo sjene Azeva, vidim stare intrigente Jelića i Oršanića, koji svaki par godina prave na račun naivne

emigracije POLITIČKI TURIZAM, i gdje se stalno optužuje sam generala, kao da hrvatski narod nema drugih problema doli pitanje smrti dvojice Ustaša koji su izdali Ustaštvo, dvojice ministara koji su izdali Vladu, dvojice ambiciozni ljudi, koji su razgovarali sa agentićima pete klase, a nama htijeli dokazati da su razgovarali sa “zapadnim saveznicima”.

Molim vas da pričekate detaljni studij, držite se skupa i razgovarajte kolektivno, i nedajte se navući na tanak led, ne davajte izjave i ne komentirajte, dok ovu stvar ne objasnimo.

Prof. Dr. Miljenko Dabo Peranić.

(pridružuje se pozdravima: general Drinjanin.

Olovkom nadodano. Staviti ću u zaporke: (Odboru Središnjice Erik Lisak Mnogo Vam se zahvaljujem na dočeku, čestitam na radu i uspjesima, te želim nove uspjehe. Uz pozdrav Vaš Miljenko.

General Drinjanina također olovkom nadodaje: Zahvaljujem se svima na trudu i žrtvi za profesora. Generalov podpis.

(Sada donosim izjavu Mije Grabovca i po potrebi, ako se ukaže, ću nadopuniti pod mojim uobičajnim znakom, moja opaska “mo”. Otporaš).

Prenosim sve iz novine OBRANA br. 150, Madrid – Travanj 1971., strana 16

“HRVATSKA MISAO”

Cordoba, Argentina 7. lipnja 1970.

Poštovani Gospodine Uredniče!

U pismu od 31. svibnja o.g. javljate mi, da ste – u dogovoru sa g. drom. Vjekoslavom Vrančićem – odlučio objaviti u Hrvatskoj Misli (**povremeni časopis, mo. Otporaš**) moje izvješće o smrti Vokića i Lorkovića, koje sam napisao 12 prosinca 1959. i original predao g. ing. Ivanu Asančaiću na čuvanje u uredu Hrvatskog Domobrana, a kopiju t.j. prepis sam dao g. Vrančiću; također sam poslao prijepis pokojnom generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. (**Pismo dra. Peranića je od 17 kolovoza 1968. u kojem navodi što piše novina “Hrvatski Narod” od 15 VII., dakle iste godine 1968., a pisac ove izjave kaže da je poslao “prepis” generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. Ako je ovaj izvještaj pisan 31. svibnja 1968. te nadodajmo oko prilike sedam mjeseci, evo nas u početku 1969. godine, ili oduzmimo 7 mjeseci od generalove smrti, tj. od 20 travnja 1969., evo nas u mjesecu srpnju 1968., mo. Otporaš**) Luburiću sam poslao na njegovu pismenu želju, on me je zamolio u pismu da mu pošaljem rečeni izvještaj, ja kao njegov stari prijatelj nisam mu mogao to odbiti nego sam mu to vrlo rado učinio, samo sam mu poslao malo skraćeno ono po vojnički. Ne samo da nemam ništa protiv toga da se objavi, nego naprotiv želim da se to učini, i to čim prije, a Vama hvala što ćete to učiniti.

Marko Čavić,
Cordoba, Rep. Argentina
B. Acosta 434, Cerro Las Rosas.

U nastavku donosim izjavu Marka Čovića u vezi sa sudbinom bivših ministara u Vladi NDH, dra. Mladena Lorkovića i ustaškog Krilnika Ante Vokića. Smatrali smo uputnim ne vršiti nikakvih jezičnih izmjena, kako u naprijed objavljenom pismu, tako ni u izjavi, jer nismo željeli da bilo u čemu ograničimo slobodu izražavanja i neposrednost izvjestitelja. Držimo, da je sadržaj posve jasan,

pa mu je stoga nepotreban bilo kakav komentar s naše strane.

SLUČAJ VOKIĆA LORKOVIĆA

Cordoba, Republica Argentina 12, prosinca 1959.

Niže potpisani izjavljujem da sam napustio Zagreb kao i ostala većina Hrvatske Vojske i veliki broj Hrv. civilnog pučanstva 6. svibnja 1945.g. Kako smo cijelu noć putovali kroz onu pustu gužvu nekako u zoru sedmoga istog mj. stigli smo u Krapinu. Slučajno sam se u Krapini našao sa generalom Antom Moškovom sa kojim sam bio intimni prijatelj još od godine 1933. iz prve emigracije ([položio prisegu 12 svibnja 1933. i postao Ustaša pod rednim brojem 67., B. Krizman PAVELIĆ I USTAŠE, st. 555, mo. Otporaš](#)).

Moškov je sjedio u svom automobilu te i ja sam ušao k njemu i počeli smo razgovarati o našoj tragediji i tako smo bili obojica tužni da skoro nismo mogli ni razgovarati, ali kako smo bili umorni od puta počeli smo drijemati i tako smo se naslonili jedan na drugoga i zaspali, malo kasnije netko nam zakuca na prozorčiću od auta i oba se prenušmo od sna. Tko je zakucao to je bio ustaški satnik Mijo Grabovac također stari emigrant iz prve emigracije a to je bilo ujutro kada je počelo sunce izlaziti iza onih krapinskih šuma. Grabovac daje prijavak generalu ovako: Gosp. generale ustaški javljam da sam se iz Lepoglave povukao sa svima po Vašem brzoglasnom nalogu, general priupita a gdje su ti njih dva misleći na Vokića i Lorkovića. Grabovac odgovara ja sam njih primio kao izdajice i postupio kao sa izdajicama. General upita a što si sa njima učinija?

Streljao sam ih gospodine generale. Moškov se je zgrabio za kose i čupao sam svoje kose i plakao kao djetje suza za suzom su mu tekle niz lice, priupita ponovno Grabovca i reče mu a što da od tebe radim nesretni brate.

Grabovac odgovara, strijeljajte me gospodine generale drugo nisam ni zaslužija ...

Moškov je ponovno sebi čupao kose i plakao i kroz plač govori Grabovcu odstupi da te ne vidim. Kada je Grabovac otišao, ja govorim Moškovu zašto nisi dao da ja te ljude čuvam pa bi sada bili ovdje sa nama.

Moškov odgovara sada je sve kasno dragi moj Marko.

Grabovac je rođen u okolici Imotskog ako se ne varam mislim da je iz Runovića ali to bolje znadu svi Imočani.

Jedini živi svjedok koji ovu izjavu zna i čuja rečeni prijavak to sam ja.

Marko Čavić
Pripadnik bivše P.T.B.

(Svjedočanstvo gosp. Marka Čavića je razjašnjena tajna smrti Lorkovića i Vokića. A koliko se za nju nepravredno okrivljivalo generala Luburića! Kao u ovom slučaju, tako će istina izići vremenom na vidjelo i u drugim slučajevima. Tko je ubio Vokića i Lorkovića, bilo je odavno poznato generalu Luburiću, ali on je radije nevin podnosio lažne optužbe, nego da bude tužitelj. Uredništvo "Obrane".)

Otporaš/Kamenjar.com

19-07-2014 14:38 [#231](#)

Bobani
Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013
Poruke
2,348

Iz Otporaševe Torbe: **TKO JE UBIO HRVATSKE MINISTRE ANTU VOKIĆA I MLADENA LORKOVIĆA?**

TKO JE UBIO HRVATSKE MINISTRE ANTU VOKIĆA I MLADENA LORKOVIĆA?

(Donodim jedno pismo Dra. Miljenka Dabe Peranić koji je bio član Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Otpora. U svojstvu te dužnosti je otišao u lipnju 1968. godine posjetiti Hrvate Canade i Amerike. Kako sam i javio u jednom od prošlih pisama da ću iznijeti i pismo dra. Peranića, što sada i činim. Otporaš.)

PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA
17. VIII . 1968 God.

Draga braćo !

Trebao sam Vam se javiti odmah poslije prisustovanja na zborovanju Otpora Područja “Sjever”. Čekao sam da dodjem do generala, te Vam se tek sada javljam. Sredjujemo zajednički misli i utiske, analiziramo sve što sam tamo doživljavao, razmatramo sve ono što se odnosi na budući rad, i nastojimo izvagnuti pri svakoj odluci sve “za” i sve “protiv”. Hrvatska je emigracija sva u pokretu. Dopise i izvješća dobivamo sa svih strana, druge očekujemo, a u međuvremenu Vam šaljem nekoliko misli, o kojima smo ovog prvog dana razgovarali.

Mladen_LorkovićAnte_Vokić

1. Iako je Vanjski Front tek u svojim počecima / koji će biti napravljen iz svih kontinenata /, Radni Skup “Sjever” je zauzeo ekipno stav prema formiranju neke vrsti novog Vijeća. I u ostalim Područjima zauzimamo isti stav. Budimo jedinstveni, jer progresivnost naših koraka će biti Hrvatskoj od koristi samo ako i dalje ostanemo dosljedni samima sebi. Ostanimo tako dosljedni i prema rezoluciji u pogledu Vijeća, t.j. nastupajmo kao ekipa. Ostajmo čvrsto oko onoga što je zaključeno, i ne poduzimati ništa ni Glavni Stan bez vas, ni Vi bez Glavnoga Stana. / Zašto, reći ću pod brojem 3. /

2. Da ostanemo tako jedinstveni, potreban je koordinirani rad među svim organizacijama. Obavještavajte jedan drugoga što radite i poduzimate, potpomažite jedan drugoga u radu, znajte izbjeći sve ono što ne ide u korist Hrvatske, a idite za onim što uslovljuje skoro ostvarenje Hrvatske Države. Vi dobro znadete da je Otpor sa svojim djelovanjem pokrenuo zbližavanje Zagreba i hrvatske emigracije. Tim možemo nastaviti samo zajednički, složno, te radi toga Vam stavljamo na srce koordiniranost među Vama. To traži Hrvatska. (Može nam svima samo ovaj pasos/opis posvjedočiti da je Hrvatska Demokratska Zajednica temeljena na NAČELIMA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koje je dr. Franjo Tuđman uzeo vrlo ozbiljno i sproveo u djelo Obnovom Samostalne Hrvatske Države u obliku RH. Mo. Otporaš)

3. Prvu i drugu točku kažem Vam radi ove treće. Pregledavam sa generalom konfidencijalna izvješća od prije i sravnjujemo sa onim što piše “Hravtski Narod”(novina, mjesečnik ili privremeni Reorganiziranog HOP-a kojeg je vodio dr. Vjekoslav Vrančić, mo. Otporaš) od 15. VII . Dužnost nam je nastaviti u onom duhu, kako smo to propovijedali, za slogu i suradnju svih Hrvata i glupo bi bilo nijekati prilazak i suradnju novih ljudi, organizacija i ideja. Ali bi bilo još gluplje ne vjerovati onim izvještajima od naših prijatelja iz novog HOP-a, koji su nam rekli, da će se preuzeti ideja Otpora, jer su suvremene i jer su se pokazale ispravnim., ali baš zato da će se opet raznim manevrima nastojati eliminirati ljude povezane sa generalom. Tako na str. 4 točka 12 izjave Vrančića, pod slovom a. / veli se, da je dužnost novog Odbora (ne Otpora, mo. Otporaš) za uspostavu Hrvatske Države, kako veli doslovno: “uspostaviti vezu sa političkim krugovima u

domovini u svrhu suradnje na uspostavi Hrvatske Države”. Pitamo se koje su to snage i politički ljudi, ako ne oni, o kojima je Otpor prvi i jedini kroz dugi niz godina govorio? Pa i točka b./ da treba S BILO KOJOM VLADOM SVIETA suradjivati. Što to znači, osim polaženja novim putovima? Ali pravi je dokaz u načinu, kako je sam Dr. Vrančić pokrenuo pitanje Lorkovića i Vokića, a na osnovi jednog dokumenta i iskaza jednog starog povratnika, časnika, koji daje pismeni iskaz o tome kako su prije povlačenja ubijeni Lorković i Vokić.

Ali što on ne zna jest, da i general ima u rukama izvorni primitak i dosta bi bilo da ga otiska. (Ovdje prilažem dio iz jednog pisma kojeg je general pisao nekome, ne znam kome. U hrpi pisama koja posjedujem pronašao sam jedan škarama isječen odlomak pisma kojeg ću ovdje staviti od riječi do riječi, a na taj isječak pisma ću staviti moju bilješku za bolje razumijevanje onima koji budu imali moju ostavštinu, te da znadu od kuda i kako je došlo do ovog komadića pisma. Mo, Otporaš) Citiram:

“...2. Br. Mirko Bušić, tajnik Odpora u Argentini mi javlja, da je dogovoreno sa Predsjednikom Lukasom Juričićem otišao na predavanje Vrančića, koje je isti održao nakon povratka iz USA i Kanade. Kao i uvijek bio je okružen prof. Oršanićem i prijateljima, i naši su stekli dojam, da je kao i obično sve unaprijed dogovoreno sa ovim i sa Jelićem, u koju svrhu je i išao na sjever, gdje je sa Došenom i Uj. Hrvatima, kako kaže SVE UREDIO. Govorio je 80 minuta i jednom spomenuo, da je bio sa Gagrom (Ratko Gagro, predsjednik Odpora za Canadu, mo. Otporaš) i tamo isto uredio. Odatle ona obavijest Došena, kako sam Vas prije obavijestio na osnovu izvješća brata Ratka i Šege, (Stipe Šego iz Chicaga, mo. Otporaš) koji mi je poslao članak o javnom nastupu u Chicagu. Da polaže važnost na Uj. Hrvate, jer da su tamo većina intelektualaca. Ostali “tko se ne uključi, da sam sebe isključuje”. Govorio je da je bio i sa Krnjevićem, (dr. Juraj Krnjević tajnik HSS i poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1964 g., postao je predsjednik iste, mo. Otporaš) koji da je rekao, da nema običaja ići na Sabore u čijoj pripremi nema učešća, ali da je Krnjević sutrodan održao govor svojima i rekao da “put do Hrvatske vodi putem HSS-a”. Zatim da je o Heferu (dr. Stjepan Hefer postao predsjednik HOP-a poslije Poglavnikove smrti, mo. Otporaš) nema govora, ali ako Hefer u 11 sati odrekne se svih časti i titula, da će u 11 i jednu minutu to isto činiti, pa što narod odluči. Nu to može biti solucija za HOP, ali ne za Otpor i hrvatsku Državu, jer nije drugo ništa rekao. Ostaje dakle borba oko vodstva HOP-a i tko će za to moći pokrenuti više ljudi, ideja i organizacija.

3. Posebni problem u tome jest da je Vrančić, htijući ili ne, pokrenuo pitanje odgovornosti za Vokića i Lorkovića sa izjavama o povratniku Grabovcu (Mijo Grabovac postao 264 Ustaša i položio ustašku prisegu 11. 1. 1934 g., B. Krizman: PAVELIĆ I USTAŠE str. 557, mo. Otporaš), koji da je dao pismenu izjavu, kako je rekao generalu Moškovu (Ante Moškov, mo. Otporaš), da su svi zatvorenici u Lepoglavi pušteni, a “kako nismo znali što bi sa Lorkovićem i Vokićem, da smo ih ubili”. Da tu izjavu imaju Asančić od Heferova Domobrana i on, tj. Vrančić jednu kopiju. S obzirom da ne znamo ocijeniti što ima iza svega toga, što je Vrančić zapravo htio s time, te radi činjenice, da je isti Grabovac, prema mojim podacima danas kod kuće, tj. u Imotskom, gdje slobodno živi, moramo biti oprezni. Da li se on...”.

(Na svu žalost isječak ovog pisma se završava tako kako sam opisao. mo, Otporaš)

Medjutim morao bi optužiti jednog starog povratnika, satnika, PTB-a (Poglavnikova Tjelesna Bojna, mo), koji je k tome danas prema svemu živ i slobodan u Domovini. Dakle ili primiti na svoja ledja krivnju za onu dvojicu, ili optužiti jednog starog povratnika, kako bi Udba montirala još jedan proces i objesila tog čovjeka, kojega bi tužio nitko manje nego general Luburić! Vidimo sjene Azeva, vidim stare intrigente Jelića i Oršanića, koji svaki par godina prave na račun naivne emigracije POLITIČKI TURIZAM, i gdje se stalno optužuje sam generala, kao da hrvatski narod nema drugih problema doli pitanje smrti dvojice Ustaša koji su izdali Ustaštvo, dvojice ministara koji su izdali Vladu, dvojice ambiciozni ljudi, koji su razgovarali sa agentičima pete klase, a nama

htijeli dokazati da su razgovarali sa “zapadnim saveznicima”.

Molim vas da pričekate detaljni studij, držite se skupa i razgovarajte kolektivno, i ne dajte se navući na tanak led, ne davajte izjave i ne komentirajte, dok ovu stvar ne objasnimo.

Prof. Dr. Miljenko Dabo Peranić.

(pridružuje se pozdravima: general Drinjanin.

Olovkom nadodano. Staviti ću u zaporke: (Odboru Središnjice Erik Lisak Mnogo Vam se zahvaljujem na dočeku, čestitam na radu i uspjesima, te želim nove uspjehe. Uz pozdrav Vaš Miljenko.

General Drinjanina također olovkom nadodaje: Zahvaljujem se svima na trudu i žrtvi za profesora. Generalov podpis.

(Sada donosim izjavu Mije Grabovca i po potrebi, ako se ukaže, ću nadopuniti pod mojim uobičajnim znakom, moja opaska “mo”. Otporaš).

Prenosim sve iz novine OBRANA br. 150, Madrid – Travanj 1971., strana 16

“HRVATSKA MISAO”

Cordoba, Argentina 7. lipnja 1970.

Poštovani Gospodine Uredniče!

U pismu od 31. svibnja o.g. javljate mi, da ste – u dogovoru sa g. drom. Vjekoslavom Vrančićem – odlučio objaviti u Hrvatskoj Misli ([povremeni časopis, mo. Otporaš](#)) moje izvješće o smrti Vokića i Lorkovića, koje sam napisao 12 prosinca 1959. i original predao g. ing. Ivanu Asančaiću na čuvanje u uredu Hrvatskog Domobrana, a kopiju t.j. prijepis sam dao g. Vrančiću; također sam poslao prijepis pokojnom generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. ([Pismo dra. Peranića je od 17 kolovoza 1968. u kojem navodi što piše novina “Hrvatski Narod” od 15 VII., dakle iste godine 1968., a pisac ove izjave kaže da je poslao “prijepis” generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. Ako je ovaj izvještaj pisan 31. svibnja 1968. te nadodajmo oko prilike sedam mjeseci, evo nas u početku 1969. godine, ili oduzmimo 7 mjeseci od generalove smrti, tj. od 20 travnja 1969., evo nas u mjesecu srpnju 1968., mo. Otporaš](#)) Luburiću sam poslao na njegovu pismenu želju, on me je zamolio u pismu da mu pošaljem rečeni izvještaj, ja kao njegov stari prijatelj nisam mu mogao to odbiti nego sam mu to vrlo rado učinija, samo sam mu poslao malo skraćeno ono po vojnički. Ne samo da nemam ništa protiv toga da se objavi, nego naprotiv želim da se to učini, i to čim prije, a Vama hvala što ćete to učiniti.

Marko Čavić,
Cordoba, Rep. Argentina
B. Acosta 434, Cerro Las Rosas.

U nastavku donosim izjavu Marka Čovića u vezi sa sudbinom bivših ministara u Vladi NDH, dra. Mladena Lorkovića i ustaškog Krilnika Ante Vokića. Smatrali smo uputnim ne vršiti nikakvih jezičnih izmjena, kako u naprijed objavljenom pismu, tako ni u izjavi, jer nismo željeli da bilo u čemu ograničimo slobodu izražavanja i neposrednost izvjestitelja. Držimo, da je sadržaj posve jasan, pa mu je stoga nepotreban bilo kakav komentar s naše strane.

SLUČAJ VOKIĆA LORKOVIĆA

Cordoba, Republica Argentina 12, prosinca 1959.

Niže potpisani izjavljujem da sam napustio Zagreb kao i ostala većina Hrvatske Vojske i veliki broj Hrv. civilnog pučanstva 6. svibnja 1945.g. Kako smo cijelu noć putovali kroz onu pustu gužvu nekako u zoru sedmoga istog mj. stigli smo u Krapinu. Slučajno sam se u Krapini našao sa generalom Antom Moškovom sa kojim sam bio intimni prijatelj još od godine 1933. iz prve emigracije ([položio prisegu 12 svibnja 1933. i postao Ustaša pod rednim brojem 67., B. Krizman PAVELIĆ I USTAŠE, st. 555, mo. Otporaš](#)).

Moškov je sjedio u svom automobilu te i ja sam ušao k njemu i počeli smo razgovarati o našoj tragediji i tako smo bili obojica tužni da skoro nismo mogli ni razgovarati, ali kako smo bili umorni od puta počeli smo drijemati i tako smo se naslonili jedan na drugoga i zaspali, malo kasnije netko nam zakuca na prozorčiću od auta i oba se prenušmo od sna. Tko je zakucao to je bio ustaški satnik Mijo Grabovac također stari emigrant iz prve emigracije a to je bilo ujutro kada je počelo sunce izlaziti iza onih krapinskih šuma. Grabovac daje prijavak generalu ovako: Gosp. generale ustaški javljam da sam se iz Lepoglave povukao sa svima po Vašem brzoglasnom nalogu, general priupita a gdje su ti njih dva misleći na Vokića i Lorkovića. Grabovac odgovara ja sam njih primio kao izdajice i postupio kao sa izdajicama. General upita a što si sa njima učinija?

Strijeljao sam ih gospodine generale. Moškov se je zgrabio za kose i čupao sam svoje kose i plakao kao dijete suza za suzom su mu tekle niz lice, priupita ponovno Grabovca i reče mu a što da od tebe radim nesretni brate.

Grabovac odgovara, strijeljajte me gospodine generale drugo nisam ni zaslužija ...

Moškov je ponovno sebi čupao kose i plakao i kroz plač govori Grabovcu odstupi da te ne vidim. Kada je Grabovac otišao, ja govorim Moškovu zašto nisi dao da ja te ljude čuvam pa bi sada bili ovdje sa nama.

Moškov odgovara sada je sve kasno dragi moj Marko.

Grabovac je rođen u okolici Imotskog ako se ne varam mislim da je iz Runovića ali to bolje znadu svi Imočani.

Jedini živi svjedok koji ovu izjavu zna i čuje rečeni prijavak to sam ja.

Marko Čavić

Pripadnik bivše P.T.B.

(Svjedočanstvo gosp. Marka Čavića je razjašnjena tajna smrti Lorkovića i Vokića. A koliko se za nju nepravredno okrivljivalo generala Luburića! Kao u ovom slučaju, tako će istina izići vremenom na vidjelo i u drugim slučajevima. Tko je ubio Vokića i Lorkovića, bilo je odavno poznato generalu Luburiću, ali on je radije nevin podnosio lažne optužbe, nego da bude tužitelj. Uredništvo "Obrane".)

Otporaš/Kamenjar.com

20-07-2014 21:41 [#232](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

Knjiga: PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA ubrzo izlazi u Zagrebu.

Ja Maksu Luburući iskreno čestitam na tome, da je omogućio našim "antifašistima" da jedanput godišnje hrle u Jasenovac na kuku-lekanje i oplakivanje svojih drugova koji su netragom nestali. Izgubio im se svaki trag, i sada zbog Maksa i njegovih koljača moraju ispod "bogdanovog cveta" krokodilske suze ronit za svojim drugovima, čak je i Tito 1942 očajnički pokušavo provalit u Jasenovac i "oslobodit" drugove od fašističkog terora ali nije uspio. Maks je bio u to vrijeme prejak za partizane. Zato su 1945. onako srčano i drčno, klali od Vardara do Triglava, sve su naši drugovi nadoknadili bez brige. Nije maršal nikome ostao dužan, a ponajmanje "fašistima".

Zato, sada, ubrzo izlazi u Zagrebu knjiga **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** u kojoj se mogu pronaći pisma od 1951. tj, od ponovnog osnivanja pokretanja **Hrvatskog Narodnog Odpora** u emigraciji pa sve do njegove mučeničke smrti 20 travnja 1969. U tim preko pet stotina pisama su izražene misli svih aspekata: Stvaranje Ustaškog Pokreta 1929. godine, djelatnosti treniranja Ustaša na Janka Pusta, **Proglašenje Nezavisne Hrvatske Države**, četničko/partizansko/ustaški rat, **Rimski ugovori**, prekid Rimskih ugovora, **Afera Vokić/lorković**, četničko/partizanski zločini, **Jasenovac**, povlačenje HOS-a prema Austriji, povratak i borba Križara protiv Ozne, ranjivanje i liječenje u Mađarskoj, ponovno u emigraciju, dolazak listopada 1948. godine u Španjolsku, aktivnost u pokretanju Časopisa **"DRINA" 1951.**, **razlaz od Poglavnika**, isključenje iz Ustaških redova, **povratak svih odlikovanja Poglavniku**, **četiri godine ZIMSKOG SNA 1956-1960.**, razlaz s ženom **Isabelom** zbog ljubavi prema Hrvatskoj, **povijestni interview u novini Nova Hrvatska iz Londona br. 4 1960.**, prikupljanje razbacanih i razočaranih hrvatskih vojnika, **kupnja tiskare DRINAPRESS**, izdavanje časopisa **"DRINA"** i novina **"OBRANA"**, **Adresa Izmirenja hrvatskim partizanima komunistima koja je izišla u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964., strana 18-21**, i mnogo drugog vrlo važnog povijestnog materijala može se naći u toj skoro ili preko 1000 (**tisuću**) stranica knjigi. Nastojte ne izostati kupiti tu povijestnu knjigu i svakako ne zaboravite obavijestiti vaše prijatelje, istomišljenike, neistomišljenike, protivnike, prijatelje i neprijatelje o izlasku ove vrlo važne knjige. Hvala. Otporaš.

22-07-2014 10:16 [#233](#)

comi12

Nepoznati korisnik

Datum registracije

Jul 2014

Poruke

3

ovo je odlično svaka čast imaš li možda ovo negdje sve fino složeno i napisano u word ili pdf izdanju ili ako ti nije mrsko na scribd prebaciti pošto je zanimljivo ...

22-07-2014 14:29 [#234](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Poštovani comi12 sve je to tako lijepo poredano i uređeno kao i curica za vjenčanje, okićeno prikladnim slikama kao božićno drvce. Knjiga će izići iz tiska najkasnije do listopada ove godine. Tu knjigu bi trebala posjedovati svaka hrvatska kuća, još bolje rečeno: **SVAKI HRVITAKI DOM!** Pozdrav, Otporaš.

27-07-2014 16:46 [#235](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRISTOJNOST I FINOĆA GENERALA DRINJANINA

(Tko je imao priliku pratiti i čitati **PISMA MAKSA LUBURIĆA** na hrvatskim portalima, taj je mogao pročitati u mnogim pismima generalovu brigu za svakog Hrvata i njegovu privrženost da svakome Hrvatu odgovori na primljeno pismo. Priloženo pismo je jedno od mnogih generalovih pisama kojeg je pisao članu ogranka "**VITEZ GENERAL RAFAJEL BOBAN**" Hrvatskog Narodnog Otpora u Chicago, bratu Jerki Grubišić, u kojem izražava, uz ostalo i svoju hrvatsku i vojničku uljudnost. Pošto je pismo pisano ima tome skoro 46 godina, tj. točno pet i pol mjeseci prije počinjenog gnjusnog zločina nad njim, ja ću neke stvari pojasniti u pismu kako bi današnji čitatelji mogli bolje razumjeti o čemu se radi. Pismo je povijesne naravi. Otporaš.)

general DRINJANIN.

6. XI. 1968.

Brat

Jerko Grubišić

Chicago

Dragi Jerko!

Prilažem ti pismo za Odpor, pa budi dobar i upoznaj sa sadržajem ostalu braću i zahvali im se.

Rado ti pišem, iako ne stignem pisati ni najužim suradnicima. Rado to činim i podsjeća me na Jerku Grubišića, (Ovdje se radi o Jerki ili Jozi Grubišić, dva brata fra. Silvije Grubišić, koji su bili u Ustašama, dakle strici Jerke Grubišić kojem je general pisao ovo pismo, mo.) kojega će se Stipe (Šego, mo) sigurno sjećati. Mislim da je bio zastavnik i dugo je vremena bio moj osobni pratilac na putovanjima. Ako se ne varam bio je brat fra. Silvija Grubišić. Bio je dobar junak, pa budi i ti, i svi mladi.

Ponekada mi se javi, a iako ti ne odgovorim uvijek brzo, odgovoriti ću svakako.

Pokušaj svakako u pogledu tiska pomoći Stipi, jer on sam nemože stići. Ako svaki od Vas uzme na sebe obligatorno nešto, Chicago može mnogo više knjiga i novina kupiti, a to za nas znači dupli uspjeh, materijalni i moralni.

Izruči moj pozdrav svima mladima, jer na njima je naša budućnost. Stari moraju predati neokaljani

stijeg mladim našim borcima, stijeg i znanje, i mladi moraju s ponosom i spremni na sebe uzeti dužnost.

Uz naš vojnički pozdrav, grli te odani
general DRINJANIN.

Posljednje uređivanje od Bobani : 27-07-2014 at 16:50

01-08-2014 19:17 [#236](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IDELOGIJSKA I DNEVNOPOLITIČKA ULOGA JASENOVAČKOG MITA

Mr. Mladen Ivezić?, autor knjige »Titov Jasenovac« | Ideologijska i dnevno-politička uloga jasenovačkoga mita | Intervju | Glas Koncila | 27.7.2014. | 30 (2092)

Ideologijska i dnevno-politička uloga jasenovačkoga mita

Quote:

Nedavno je u velikoj dvorani rezidencije Družbe Isusove u Zagrebu predstavljena knjiga mr. Mladena Ivezića »Titov Jasenovac«. Unatoč tomu što na gotovo 200 stranica donosi, u dosadašnjim historiografskim okvirima, gotovo nevjerojatne podatke, u hrvatskoj je javnosti potpuno prešućena i marginalizirana. Stoga smo zamolili autora da iznese neke podatke do kojih je došao u svojim višegodišnjim istraživanjima i tako, ipak, potakne znanstveni razgovor o toj još uvijek kontroverznoj temi novije hrvatske povijesti.

Mr. Mladen Ivezić rođen je 1957. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Studij povijesti i komparativne književnosti te psihologiju i filozofiju upisao je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, magistriravši tezom »Društvena uvjetovanost i kulturni utjecaj pučkih kalendara u sjevernoj Hrvatskoj i Slavoniji od ilirizma do sedamdesetih godina prošloga stoljeća«. Od njezina osnutka godine 1991. bio je član Komisije za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskoga rata i poraća Republike Hrvatske sve do njezina ukinuća.

Stotine proturječja o probou zatočenika

Vaša knjiga od prve stranice bez pretjerivanja šokira, i to ne samo obične čitatelje, nego i znanstvenike koji se sustavno bave proučavanjem jasenovačkoga logora. Tako npr. donosite članak »protuhrvatskog titovskog generala Jefe Šašića - kako to doslovce stoji u predgovoru knjige - da je Statistički zavod Jugoslavije već 1966. utvrdio da je u Jasenovcu od svih uzroka smrti tijekom NDH život izgubilo 262, u Staroj Gradiški 141 zatočenik ...«

IVEZIĆ: Jefu Šašića može se sresti u mnogim izvješćima titovske vojske, uglavnom iz zapadne Slavonije. Krajem rata dobio je pod upravu Sisak i okolicu, pa i Jasenovac. U svojim pet knjiga o marksizmu i titovskom genocidu nad Hrvatima rabio sam više od 95 posto protuhrvatske literature i dokumenata jer su oni nesustavno lagali, a često se i hvalili svojim zločinima. Radi se o kakvih 6000 znanstvenih fusnota, među kojima je i vrelo za taj članak, objavljen 1986. u zagrebačkom komunističkom listu »Naše teme«.

Josip Broz morao je biti spreman na to da će Rankovićev odlazak 1966. dati ideologijsku podlogu beogradskoj »čaršiji«, a teorijski i velikosrbima u JNA i nekim komunistima. Zato je Tito 1966. dopustio nastanak toga dokumenta, kojim je Savezni zavod za statistiku broj žrtava Jasenovca utvrdio na 403 i odmah to kuvertirao. Točno 20 godina kasnije Jefto Šašić objavljuje tu službenu tajnu (nikada nisam vidio taj dokument), nakon Miloševićeva dolaska na vlast, ali sada ne kao demistifikaciju, nego kao dokaz protiv Broza, da je neprijatelj Srba jer je dopustio smanjivanje jasenovačkoga mita. Koju godinu kasnije u Srbiji će Broza već masovno nazivati ustašom. Svakodnevno sam čitao četiri beogradska dnevna lista od 1986. do 1991. gdje se, kao i drugdje, vidi ideologijska i dnevnopolitička uloga jasenovačkoga mita.

Na stotine proturječja u iskazima

Kako je uopće nastao spomenuti članak, koji je samo dio stalne i vječne kontroverze o broju jasenovačkih žrtava. Koja su Vaša znanstvena saznanja o tome?

IVEZIĆ: Članak je nastao očito u sklopu protuhrvatske harange, kada se više nije okrivljavalo samo Andriju Hebranga, nego i tadanje komunističko vodstvo SR Hrvatske pa sve do Tita. Svoje sam spoznaje formulirao u zaključku knjige »Jasenovac/Brojke«. Prije toga sam ismijao sve glavne skupine laži. Jedan je Srbin, primjerice, tvrdio da je, radeći u kancelariji, izdao 1 400 000 smrtnih listova s lažnim uzrocima smrti. Ja pitam: »Dobro, ako je tako, gdje su ti dokumenti?« Moj je djed morao spaliti fotografije moje mame s prve pričesti jer su joj kumovi bili njemački časnik i njegova žena. Ali zašto bi, iz kojega straha, tko spaljivao dokumente koje je izdala NDH, a poslije rata su mu mogli služiti jedino kao podloga za nekakvu mirovinu?

Ne mogu prihvatiti 400 osoba kao pravi maksimum broja žrtava. Nemoguće je da ih je bilo 5000, vjerojatno ni 3000, najvjerojatnije oko 1000, umrlih od svih uzroka, najviše naravnom smrću, pa od tifusa i slično. Nejasan je onaj proboj 22. travnja 1945., gdje često i sami zatočenci priznaju da su 400 svojih, nemoćnih ili nevoljkih za proboj, natjerali popiti cijankalij ... Jako su im različite brojke poginulih u probouju. Sve je o tom probouju jako varljivo i mitomanski. Otkrio sam stotine proturječja u njihovim iskazima, među kojima i unutarinja proturječja. U Jasenovcu se umiralo, da. No u granicama koje sam ovdje procijenio.

Bez logoraša prije studenoga 1941.

Vi doslovce tvrdite da su »tvrđnje svjedoka da su hrvatske vlasti koga odvele u Jasenovac prije listopada 1941... obična laž«. Na temelju čega izričete tako kategoričku tvrdnju?

IVEZIĆ: Logori su u ratu dopušteni, a često i obvezni za državu potpisnicu dviju međudržavnih konvencija ratnoga i humanitarnoga prava iz Ženeve, iz 1929. godine. Pripadnike neprijateljskih sila mora se zaštititi od vatre s fronte, osvete većinskoga naroda, izoliranosti, gladi i neimaštine. Tome služe logori i zato je njihov ustroj određen međudržavnim pravom.

Jednostavno, 1941. su u nekim seocima, Krapje i Bročice nedaleko od Jasenovca, bili zadržani sumnjivci ili protuhrvatski teroristi, četnici i komunisti. Kada je nastupila studen, njih se prebacilo u ciglanu, sa zidanim i grijanim kućama, protuhrvatskoga terorista Ozrena Bačića, koji je bio utekao. Ondje je nastao Sabirni i radni logor Jasenovac. Druga je stvar što su antifašisti kasnije sve to slijepili jer im je trebao što veći i što maglovitiji mit. Jasenovački logor nije samo formalno osnovan tek u studenom 1941., nego u Jasenovcu jednostavno nije bilo ni jednoga logoraša do toga mjeseca.

»Poimenični« popis pun je izmišljenih ljudi

Kako onda gledate na poimenični popis žrtava Spomen-područja Jasenovac koji donosi imena čak 10 462 žrtve samo u 1941. godini?

IVEZIĆ: Postoje mnogi lažni popisi. Ovaj »poimenični« je, osim što je nepismen kao i drugi, pun izmišljenih ljudi. U New Yorku su bili objavili kakvih 700 000 imena i prezimena, a neki su naši amateri tu pronalazili stotine žrtava titovskoga terora iz svoga sela...

Židovska bogoštovna općina u Zagrebu (usputno, pod tim imenom opstala je do 1945., a onda Boga izagnaše antifašisti) sastavila je popis. Pet je takvih popisa u Hrvatskom državnom arhivu. Izvana je rukopis nekakva antifašističkoga tužiteljskoga zamjenika Zlatarića: »Židovi ubijeni u ustaškom logoru Jasenovac 1941., 1942...« No Općina je pisala istinu pa na njezinim košuljicama piše: »Židovi smješteni u Jasenovac 1941., 1942...« Tako je 80-ak posto ljudi i sljedeće godine uvijek isto kao prijašnje, uvijek istih potpunih generalija, zanimanja, obrta... Bili su potrebni kao majstori. Ostali su bili otpušteni; 630 ih iz Jasenovca bijahu dragovoljci u 13. SS - Handžar diviziji.

Tu je moj najveći problem. Čim se uhvatim rušenja antifašističkih laži, etiketiraju me ružnim uvredama. Svaki put kada dokažem da lažu, prikrivaju moje knjige te pišu nove laži.

Gledajte Jadovno, tobožnji logor kraj Gospića s tobožnjom strašnom Šaranovom jamom - bezdankom u koju su Hrvati, tobože, od 11. travnja do sredine kolovoza 1941. bacili, po nekim antifašistima, do 80 000 Srba i Židova. Četnici, Srpska pravoslavna Crkva i Vlada Kraljevine Jugoslavije onoga vremena i poraća lagali su jako masno - do 800 000 ubijenih u tri mjeseca, ali nisu spominjali Jadovno. Sada Slavko Goldstein i dr. Đuro Zatezalo iz Beograda, koji je upropastio fond ratnih dokumenata u Karlovcu, pokreću novu harangu. Svake godine u srpnju onamo odlaze predstavnici najviših hrvatskih vlasti ili njihovi izaslanici. Međutim, dvojica naših speleologa spustila su se u Šaranovu jamu. Njezina je dubina 7 m, a prosječni promjer ni 4 m. Da ste ih slagali kao sardine, ne bi stalo 500 ljudi. Sedam minuta u jednom kadru snimali su jamu izvana i iznutra. Nigdje ni kamenčića, gole stijene, nema ni koščice! Upišite u preglednik »Šaranova jama« i vidjet ćete taj filmić na internetu. Poslali su ga i predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade ...

Strijeljan brat logorskoga upravnika

Jedan ste međunaslov naslovili: »Tifus - antifašistički zločin«. Zbog čega? Spominjete i »10 ustaških grobova posred logora«. Zašto baš posred logora i o čemu oni svjedoče?

IVEZIĆ: Koliko je jasenovački mit proizvod izopačene svijesti govore nam i česta zatočenička priznanja o epidemijama tifusa. Svi su liječnici bili zatočeni i oni su, premda epidemiološki obrazovani, širili laži da će vlasti ubiti kao nesposobne sve tifusare te da ih treba pod dijagnozom gripe skrivati među zdravima!!! Tako se širio tifus. Vlasti su kasnije osnovale poseban odjel za liječenje tifusa, a fotografije mršavaca ošišanih do kože dokazuju to.

Dr. Herman Pröbst objavio je veljače 1942. u »Deutsche Zeitung im Kroatien« članak »Jasenovac - ni lječilište ni mučilište«, što ga preniješe sve hrvatske novine i novine hrvatskih saveznika. Taj se članak nikako ne može uvrstiti u hrvatsku ratnu promidžbu, ali u ovom svijetu protuhrvatskih laži on je ključan dokaz istine.

Primitak u Tabor izvodio se javno, pred povjerenstvom. Svaki je novak imao pravo položiti svoje vrijednosti povjerenstvu, u vrećicu zapisnički zabilježena sadržaja, koji se pri otpustu vraćao vlasniku. Nitko zatočenike nije osobno pregledavao.

To je tjedan dana objavljivano svaki dan u svim hrvatskim kinima. Vide se ustaše za stolom, jedan fino odjeveni građanin u debelu kaputu kako skida burmu. Kasnije su antifašisti fotografiju te scene

lažno protumačili: »ustaše pljačkaju logoraše«. Pozor, to se prikazivalo pred cijelim hrvatskim narodom.

Dalje se u svemu bitnom slažu Pröbst i naknadne izjave antifašista.

U debele su kapute mnogi Židovi znali ušiti znatne iznose novca ili zlata, zlu ne trebalo. Svaka je skupina u Taboru imala svoje kape, a vlast nije ulazila, osim za svečanosti, »u žicu«. Dva su se zagrebačka židovska kapa, šefovi baraka Bruno Diamantstein i David Špiler, dosjetili, a kasnije im se pridružiše i tri osječka, te počinuše pritisak na novake, dijelom ih strašeci, a dijelom im nudeći usluge. Tako im izvukoše znatne svote novca, za koje su im neki stražari kroza žicu dostavljali robu nabavljenu u civilstvu.

To je ubrzo zamijetilo redarstvo. Ispitalo je slučaj. Krivci su predani Prijekom sudu, koji ih je u tri dana sve, pa i brata logorskoga upravnika Ivica Matkovića, osudio na smrt i strijeljao. Židove pokopaše na židovsko groblje u Jasenovcu, a ustaše nasred logora. Kada bi se svaki mjesec mijenjala stražarska postrojba, novi bi stražari bili poučeni o tom slučaju i morali su nad tim grobovima prisegnuti, životom ucijenjeni, da ničim ne će ni pokušati zlorabiti nadmoćnost svoga položaja.

Više od stotinu ustaša, državnih službenika i busatih Hrvata, među kojima i jedan bivši katolički svećenik, bilo je tijekom NDH pogubljeno zbog koristoljubivih zločina, od kojih bi se neki, kao npr. šverc, u miru držali prekršajem. To je sve objavljeno u novinama. Titovci su svoje tobožnje strijeljanje za jednu jabuku izmislili tek desetljeća nakon rata.

Jasenovački mit - uporište progona

Citirate i zanimljiv govor Vicka Krstulovića u Slavonskom Brodu 1952. u kojem je ustvrdio: »Svojom smo revolucijom uništili stari buržoaski aparat ... Ali nismo uspjeli uništiti Crkvu kao instituciju.« U tom smislu pojasnite svoju tvrdnju da je »jasenovački mit motivacija i opravdanje zločina nad svećenstvom i vjernicima u Hrvatskoj«.

IVEZIĆ: U svojim knjigama »Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito« i »Titova umjetnost mržnje« pokazao sam kako su se titovci prvo ulizivali HSS-u jer su k njima prilazili Srbi, Židovi i Slovenci, gubitnici rušenja Kraljevine, a ne Hrvati. Tek je u studenom 1944. postotak Hrvata među titovcima na području Glavnoga štaba Hrvatske bio veći od 50 posto. Na silu su ih mobilizirali i gurali u juriš. U međuvremenu su titovci uspjeli pridobiti neke vodeće HSS-ovce, Božidara (Jove) Magovca, Iliju (Jove) Jakovljevića, Frola i još neke takve.

Jedini im je institucionalni otpor pružala Katolička Crkva, ideologijski neprijatelj, kao i pokretač narodnih masa. Odgovarajući toj svojoj dužnosti i pozivu, Alojzije Stepinac postavio je vlastima u svojemu pastirskom pismu tada već retoričko pitanje: Gdje su ratni zarobljenici i drugi izbjeglice? To ga je stajalo zatvora i života.

U daljnjem je progону katoličkih duhovnika i vjernika, kao i u svim drugim društvenim odnosima, jasenovački mit bio glavno uporište.

Kako je u hrvatskoj javnosti primljena Vaša knjiga?

IVEZIĆ: Kao i inače, zagovornike laži ne zanima. Nastoje ju skriti. Glavni distributeri knjiga, Dušević i Keršovnik, što pokrivaju 400-tinjak prodajnih mjesta, bojkotiraju sve moje knjige. Idem sam k nekim dobronamjernim knjižarima, ali to je jako mukotrpno. Prodam knjige doma, kada mi se tko javi.

Koga zanima Drugi svjetski rat, mora svakako na internetu pročitati knjigu Uda Walendyja »Die Wahrheit für Deutschland (Istina za Njemačku)«, prevedenu cijelu na engleski »Truth for Germany / The Guilt Question of the Second World War«. Na internetu pročitajte i knjigu Theodorea Kaufmana »Germany Must Perish (Njemačka mora nestati)« iz 1940.

Mi znamo da je potpuna istina u Bogu, ali smo dužni utvrđivati i objavljujati činjeničnu istinu. Biti vjernikom znači zalagati se za Božju slavu. Ona je najjača u istini. Nema mira bez istine i pravde. Takav bi mir bio treuga diaboli, mir potrošaštva i materijalizma svih vrsta.

Quote:

Titovske novine izmišljaju žrtve

Kako to da se baš nitko dosada nije osvrnuo na tobožnje jasenovačke žrtve prije listopada 1941. i starogradiške nakon listopada 1944.?

IVEZIĆ: Kako rekoh, oni bulazne o žrtvama prije listopada 1941., ali u Jasenovcu tada nije bilo ni jednoga zatočenika, pa ni logora.

O Staroj Gradiški čak i njihovi očevidci priznaju da, osim desetak čistačica, ondje nakon listopada 1944. više nikoga nije bilo. Tek u svibnju 1945. titovske novine izmišljaju tisuće svježih žrtava pronađene u Staroj Gradiški. To negiraju njihova vojna izvješća i pravi očevidci u naknadnim izjavama.

Quote:

Titovci su malo kopali i brzo zakapali

Možda je trebalo odmah na početku pojasniti provokativan i zanimljiv naslov knjige: »Titov Jasenovac«! Znači li to da i Vi donosite dokaze o poslijeratnom jugoslavenskom logoru za sve »nepoćudne« komunističkim vlastima?

IVEZIĆ: Da, dokazujem titovske zločine nad Hrvatima i drugim uljuđenim državljanima Nezavisne, danas bismo rekli Srbima, muslimanima, Nijemcima, Mađarima, Talijanima ... što ih počiniše do 1948. godine u Jasenovcu. Zato su titovci toliko malo kopali i toliko brzo zakapali lešine ondje pronađene.

U većemu dijelu knjige dokazujem pak ulogu jasenovačkoga mita kao stožerne laži titovskoga sustava

01-08-2014 22:56 [#237](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

<livanprcela@roadrunner.com> Fri, Aug 1, 2014 at 2:28 PM

To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

Dragi hrvatski brate,

Usred ljeta 1960. ja sam s generalom Luburićem bio u Valenciji. ON TADA NIJE BIO RASTAVLJEN, ALI MI JE DAO NASLUTIT DA ĆE DO RASTAVE NASKORO DOĆI. Padre Miguel Oltra je 26. prosinca 1963 bio propovjednik na mojemu vjenčanju. KUM MI JE BIO MAKS LUBURIĆ!

Knjiga korespondencije pokojnoga generala s najdražim mu suradnicima bit će sigurno velika senzacija. Neka je na tome hvala O D P O R A S U Mili Bobanu.

JOŠ VEĆA SENZACIJA ĆE BITI GENERALOVA VRHUNSKI PISANA POTPUNA BIOGRAFIJA jer on nije bio samo Upravitelj Jasenovca nego je cijeli život sudjelovao u vatrenim i nevatrenim borbama te je u "Hrvatskome bunkeru" u gradiću Carcagente UŽASNO na smrt dotučen od UBOJICE I LAŽCA Ilije Stanića.

SLAVA HEROJSKOME MAKSU LUBURIĆU, UVIJEK VJERNOME HRVATSKOM USTAŠI I POSLJEDNJEM ZAPOVJEDNIKU HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE!

J. IVAN PRCELA
JEDAN OD TROJICE VELIKIH UMORENOGA GENERALA LUBURIĆA

11-08-2014 05:36 [#238](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

GENERAL DRINJANIN I NJEGOVIH ČETVERO (4) DJECE.

Date: Sun, 10 Aug 2014 21:58:00 +0000

Bog! Franislave,

Ovaj Dorijan mi se javlja već neko vrijeme i jako ga zanimaju sva saznanja o našem generalu. Tu i tamo ja mu šaljem neke stvari. Malo prije me je zamolio da mu nešto podrobnije napišem o djeci generala Drinjanina. Ovo sam pronašao što je prof. Ivan Prcela meni pisao prije skor četiri godine. Ja sam to stavio na Slobodnu Dalmaciju kao Gabro Vuškic, ime mojeg djeda. Bilo bi dobro i poželjno iz povijesnih načela ovo staviti na našu stranicu. Okiti ovo sa slikama generala i njegovih četvero djece. Ti ni zamisliti ne možeš koliko ja to šaljem dalje s našeg portala Kamenjar. com. Iskreni pozdravi. Bog! Otopraš.

Bog! dragi prijatelju Dorijan,

(Tako me veseli da ste zainteresirani prikupiti što više materijala o hrvatskom zadnjem Zapovjedniku Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a rata NDH, Vjekoslavu Maksu Luburiću, generalu DRINJANINU. Kada se piše o generalu Drinjaninu onda se misli o Hrvatskoj, bez obzira šta tko mislio. Kada se govori o generalu Drinjaninu, onda se misli o Hrvatskoj. Kada se čita o generalu Drinjaninu, onda se misli o Hrvatskoj. To je upravo to što je naš hrvatski neprijatelj sustavno omalovažavao i nastojao da se o generalu Luburiću ne zna prava istina. Prava je ISTINA ono što državotvorni hrvatski nepristrani povjesničari budu pisali. A da bi oni mogli našu hrvatsku ISTINU pisati, potrebno je sve iznijeti na dan svjetlosti o životu i radu Maksa Luburića.

Zato Vam i prilažem ovaj mali isječak profesora Ivana Prcela kojeg je on napisao 27 studenoga 2010. godine, neposredno iza njegovog i Mirka Bilića posjeti u Carcagente, Valencia i Španjolskoj, s namjerom da što više pojedinci saznaju upravo o onome što Vas najviše zanima. Zato sam se potrudio da to pronađem, i fala dragome Bogu da sam to pronašao i Vama šaljem na uvid.

Primate, dragi prijatelju Dorijan moje iskrene i srdačne pozdrave. Bog! Otporaš.)

XXXXX

OSVJETLJIVANJE LIKA DI-JUNAKA GENERALA LUBURIĆA

(Prof. Ivan Prcela i Mirko Bilić iz Njemačke su išli u Španjolsku koncem 2010 godine u potražnju informacija koje se još uvijek kriju u Španjolskoj. Osobito u pogledu informacija o ubojici Iliji Staniću. Uspjeli su pronaći Ilije Stanića nekadašnju "zaručnicu", Consuelo "Chelo" Salom, koja im je rekla "da neće usta otvoriti u pitanju Luburića i Stanića. Ovaj izvještaja prof. Prcela je jako važan za one koji se budu bavili istraživanjem ISTINE: ZAŠTO JE ILIJA STANIĆ UBIO HRVATSKOG GENERALA? Otporaš)

Poštovani Hrvatski brate!

Riječ "PETDESETA" je korijenski točna, ali u današnjem pravopisu tamo u Hrvatskoj prihvatljivije je pisati "pedeseta." Nisam ja hrvatski jezikoslovac, ali jesam veliki štovatelj generala-viteza Vjekoslava Luburića. **ON JE NAJINTILIGENTNIJI I NAJOCRNJENIJI USTAŠA.** 6. ožujka 2013. godine bilo bi mu ravnih 100 godina. Je li to moguće da je "Slobodna Dalmacija" baš za tu važnu obljetnicu objavila moj članak o Slučaju Luburić-Stanić? Imat će SD priliku da u doglednoj budućnosti piše i o vrhunskoj knjizi o svih 56 godina njegova plodnoga života.

Ivan Prcela.

HABEMUS PAPAM FRANCISCUM JESUITAM!

J. Ivan Prcela

- Hide quoted text -

---- "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com> wrote:

Poštovani gosp. Prcela,

Naljetih na ovo na stranicama Slobodne Dalmacije. Vrlo mi se sviđjelo kako ste lijepo i temeljito opisali slučaj Luburić-Stanić. Tu i tamo kadkada pročitam što Vi pišete i što drugi pišu o vama. Pročitao sam nedavno da ste pisali povodom PEDESETE OBLJETNICE MOJEG ...Koliko se ja razumim u naš jezik, ne kaže se **PEDESETE**, nego **PETDESETE**, što dolazi od **PET** plus **DESET**, gdje se sljubljuju samoglasnici **"T"** i **"D"** u jedan samoglasnik. Sada mi počima biti jasnije zašto jedni kažu **ODPOR** a drugi opet **OTPOR**. Molio bih Vas da mi Vi kao stručnjak za jezik ovo objasnite, jer za mene je to jedna te ista stvar. Jer za mene i nas mlađe lakiše je reći Otpor, jer se upravo tu nečujno **"D"** stapa u **"T"**.

Pozdrav iz naše Domaje.

Gabro Vuškić

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novo...3/Default.aspx>

Thank you,

Slobodna Dalmacija

Sat, Mar 16, 2013 at 1:39 PM

OSVJETLJIVANJE LIKA DIV-JUNAKA GENERALA LUBURICA

Piše J. Ivan Prcela

Više od četiri desetljeća muči me pitanje, zašto je Ilija Stanić trovao i konačno željeznom šipkom u zatiljak ubio 56-godišnjega generala-viteza Vjekoslava Luburića. Ove godine, PEDESETE obljetnice mojega sustavnog osvjetljivanja Bleiburške Tragedije, poduzeo sam dva putovanja u velegrad Valenciju i u gradić Carcaixent, u čijemu groblju počivaju smrtni ostaci hrvatskog div-junaka i nezaboravnoga mi kuma na vjenčanju ima skoro 47 godina.

U mjesecu srpnju generalov grob skupa sa mnom posjetio je i moj vjerni prijatelj Mirko. (Mirko Bilić iz Njemačke, mo. Otporaš) Mirko je doletio iz Njemačke a ja iz dalekoga Clevelanda. Obojica smo tada stupili u kontakt sa svih četvero djece generala Luburića. On je iza sebe ostavio dva uciviljena sina i dvije prežalosne kćerke. Kćerku Drinu (rođena 1956., mo. Otporaš) smo posjetili u staračkom domu u gradiću Carlet, gdje ona uslijed davnog pada muke muči u kolicima, iako je tek stupila u ranije pedesete godine. S generalovim sinom Vjekoslavom (rođen 1957., mo. Otporaš) otišli smo u posjete grobu njegova ljubljenoga oca. Tu smo se za vječni pokoj generalove duše pomolili i onda se fotografirali.

Posjet najmladjoj Mirici, (rođena 1958., mo. Otporaš) iako ona živi vrlo blizu mojega šurjaka Filiberta Mir, ostvario se nije jer ona to nije htjela.

Najstarijega generalova sina liječnika Domagoja (rođen 23 listopada 1955, mo, Otporaš.) nazvao sam u Barceloni i protumačio mu namjere mojega naziva. On je moja plemenita izlaganja najprije saslušao i onda mi tako grubo odbrusio da sam u kući svoga šurjaka GORKO PLAKAO. Rekao mi je, da on na svoga oca ima samo loše uspomene. Na to sam mu odgovorio, da ja na njegova oca imam SAMO DOBRE USPOMENE i da svojim perom želim osvjetliti lik njegova preocrnjenoga oca i proslavljenog hrvatskog junaka.

Mirko i ja smo u radnji "Optica Tomas" u Carcaixentu pokušali posjetiti čak i Consuelo "Chelo" Salom, bivšu zaručnicu lašca i ubojice Ilije Stanića. Ovo nam nije uspjelo jer ona je bila u Valenciji. Ostavili smo joj telefonski broj mojega šurjaka u Valenciji, da me ona kod njega nazove. Nazvala me nije, ali ja sam njoj ipak iz Clevelanda s puno poštivanja napisao jedno pismo i najavio da ćemo moj prijatelj i ja u studenom opet doći u Carcaixent. Nakon punih 40 godina želim je opet vidjeti i prijateljski pozdraviti. Bivša Stanićeva "ljubav" mojoj je šogorici Carmen Mir, jer se cijeli život dobro poznaju, saopćila da je od mene primila vrlo toplo i uljudno pismo, ali da ona, iako me duboko poštuje, usta ni otvoriti neće o slučaju "Luburić-Stanić."

Na koncu prvoga tjedna ovogodišnjeg mjeseca studenoga, ja sam se opet pojavio u "Optica Tomas" u Carcaixentu da 62-godišnjju, sada suprugu, majku i baku, koja čak od raka na grudima trpi, iskreno pozdravim. Odmah sam joj rekao, da ju molitve moje prate i zato se ona sada bolje osjeća. Ovoga puta ona, još uvijek otmjena i lijepa, mene je prepoznala i sa mnom razgovor započela, naglasivši da o predmetu, zbog kojega sam opet u Carcaixentu, ona ne želi NI USTA OTVORITI. Ja sam joj odgovorio, da ja njezin stav potpuno razumijem i poštujujem, ali moj stav je skroz drukčiji - JA NE MOGU NITI ŽELIM ŠUTJETI O SVOJEMU POGUBLJENOM KUMU JER JE ON U NEDAVNO IZIŠLOJ JEDNOJ KNJIZI I NA VALENCIJANSKOM I NA ŠAPANJOLSKOM PREVEĆ NEGATIVNO OPISAN.

Bivšoj djevojci Ilije Stanića, kako je ona u jednom nazivu mojoj šogorici Carmen Mir rekla, moj posjet se neobično svidio jer je bio pun poštivanja njezine osobe i njezine šutnje. Ona ipak nije šutjela o mojoj pojavi za koju je, kada sam ju kao 88-godišnji Hrvat pozdravio, uskliknula: QUE

FUERTE! To znaci: "Kako ste snažan!"

Otmjenoj dami, Consuelo Salom, naslov knjige i ime Francesca Bayarrija ni spomenuo nisam, ali u susretu s njome mislio sam na njega i na njegovu knjigu **CITA EN SARAJEVO**. Bayarri, premda mu je knjiga vrlo negativna o generalu Luburiću, pokazao se je vrlo susretljiv prema mojemu prijatelju Mirku i prema meni u našoj misiji osvjetljivanja lika Maksa Luburića. On nas je uputio na Jose Luis Ramosa, koji posjeduje DESET velikih kutija korespondencije i drugih papira neumornoga hrvatskog generala. Taj ugledni španjolski novinar i ČOVJEK DOBRE VOLJE na vrijeme nas je upozorio, da J. L. Ramos misli da u tim kutijama ima dragocjeno zlato i tim dokumentima se želi obogatiti! On nam je savjetovao BUDNI OPREZ!

U petak, 12. studenoga, J. L. Ramos je u pratnji samoga Bayarrija u stan mojega šurjaka Filiberta donio ČETIRI kutije tih "dokumenata." Mirko ih je skoro puna ČETIRI sata prebirao a taj ugledni novinar se s Filibertom, s Jose Luisom i sa mnom strpljivo i nevezano razgovarao. Na koncu toga sastanka, Mirko je J. L. Ramosu rekao da su ti "dokumenti" od vrlo male vrijednosti pa je tako završio naš prvi sastanak s posjednikom "dokumenata" i s novinarom Bayarrijem. Mi smo ipak s gosp. Ramosom ugovorili još jedan sastanak za sutrašnji dan, za subotu ujutro 13. studenoga. S Bayarrijem smo takodjer ugovorili sastanak o sadržaju njegove knjige za petak 19. studenoga od 16 do 20 sati. Mirku je žao bilo, što toga dana neće moći nazočan biti jer 17. studenoga leti za Njemačku. Žao mu je bilo i zbog toga, što je on u Njemačku sa sobom na dar odnio Video-disk o "Operaciji Kobra" Ilije Stanića. ZAUZIMANJEM novinara F. Bayarrija sam producent nam je na poklon dao taj važan dokumentarac.

U srijedu 17. studenoga Mirko je odletio za Muenchen, ali ostavio je DESETAK pitanja za ugovoreni PREVAŽAN sastanak s Bayarrijem. Ostavio nam je i jedan primjerak "Obrane" od jeseni 1971. godine, u kojoj je bila fotografija vjenčanja Eduarda Martineza Ramosa i njegove životne odabranice Clotilde. Njih dvoje U VJENČANOME RUHU iskazuju počast generalu Luburiću i njegovom grobu! Mirko je mojemu šurjaku Filiberto, 72-godišnjemu umirovljenome profesoru, izrazio želju da svakako pronadje Eduarda Martineza, jer je on kao sin Leonore Ramos Serrano, generalove kućanice i uzgojiteljice njegove djece, KLJUCNA osoba za upoznavanje umorenoga hrvatskog div-junaka. Još prije Mirkina odlaska, Filiberto je preko telefonske knjige u Valenciji pronašao dva E. Martineza. Prvi je bio "Ernesto" a drugi od nas traženi Eduardo Martinez Ramos. SVA SRETNA, na telefonu se javila Eduardova supruga Clotilde. Još sretniji i veseliji bio je Filiberto. Kao mladi dečko on je od veselja skakao! Vidio je jasno, da Mirka i mene prati Božja ruka u našoj misiji osvjetljivanja velikoga lika generala Luburića. Svjesni smo bili, da je naša misija VRLO TEŠKA. Upravo zato, Mirko i ja išli smo na dnevnu svetu Misu u obližnjoj crkvi simpatičnog Sveca naših dana Sv. Jose Maria Escriba, osnivača svijetom poznate Kongregacije "Opus Dei."

Eduardo je sa svojom majkom Leonorom u kući generala Luburića živio od 1963. do 1971. godine i neko je vrijeme bio radnik Drinapressa. Kao takav on je za osvjetljivanje života generala Luburića MNOGO KLJUČNIJA osoba nego je to Ilija Stanić koji je u generalovoj kući živio samo GODINU I POL DANA. (Ilija Stanić je živio kod generala od ožujka 1967. pa do ubojstva generala 20 travnja 1969., osim neka dva mjeseca, listopad i studeni 1968., kada ga je general izbacio iz kuće, zbog kućnih i poslovnih neugodnosti i neslaganja. Mo, Otporaš) I Salvador Alminana, prijatelj mojega nećaka Javiera Gomis Mir-a, dulje je poznavao generala Luburića nego veliki lažac, glumac-"zaljubljenik i domoljub" Judina kova Ilija Stanić. I sam Filiberto Mir, "bivši" svećenik-franjevac i mnogi drugi franjevci mogli su mnogo doprinijeti potpunijem sadržaju Bayarrijeve knjige jer su od srednjih 50-tih godina prošloga vijeka i nadalje poznavali generala pod imenom "Vicente Perez Garcia" dok se je on u njihovom novicijatu Santo Espiritu sakrivao. I ja kao bivši franjevac VJEČNIH ZAVJETA, položenih 1946. u Rimu na ruke slavnoga fra Dominika Mandića, DEVET godina sam bio jedan od TROJICE VELIKIH generala Luburića. Nažalost, Bayarri nas KLJUČNE

osobe uopće nije kontaktirao. Medjutim, lažnim pričama Ilije Stanića i njegovih naredbodavaca u velikosrpskome Beogradu toliku je pažnju posvetio da njegova knjiga na SVAKOJ STRANICI obiluje lažima kurve Jugoslavije. Sve na štetu Države Hrvatske, ukjučivši i onu pod vodstvom dr. F. Tudjmana! Bayarri je u rukama držao moj primjerak svoje knjige i vlastitim je očima vidio, da sam nju tako rekuć na svakoj stranici ispunio mnogim komentarima i pitanjima.

Bayarri je iz pričanja Ilije Stanića, predradnika Pepe Segui-a i nekih hrvatskih "revolucionaraca," koje je u svoje vrijeme general bio istjerao iz svoje kuće, generala Luburića prikazao ne samo kao NAJOKRUTNIJEGA čovjeka 20. vijeka nego čak i kao pijanca i nemilosrdna poslodavca. Zato sam ja još prije Mirkina dolaska u Valenciju, u Carcaixentu vodio razgovore sa Salvadorem Alminanom. Onda, kada je Mirko u Muenchen odletio, Filiberto Mir i ja dva dana kasnije dugi razgovor smo vodili s Eduardom Martinezom i s njegovom suprugom. Filiberto je glavne točke razgovora ukratko zabilježio a ja sam ih onda sve spojio i tako ih na španjolskom vjerno opisao, da je moj šurjak skupa sa mnom to vlastoručno potpisao, da se tim Dokumentom mogu služiti Bayarri i svi drugi koji budu pisali o plodonosnome životu generala-viteza V. Maksa Luburića. Razgovori sa Salvadorem Alminanom i Eduardom Martinezom daleko su vrijedniji nego svih 25 stranica UNAPRIJED FABRICIRANE autobiografije Ilije Stanića u Bayarrijevoj knjizi!

U subotu 13. studenoga, dok je Mirko još bio u Valenciji, Jose Luis Ramos donio je jos ŠEST velikih kutija "dokumenata". Od 8 sve do 12 sati ujutro Mirko je u kući mojega šurjaka te "dokumente" pregledavao. Onda je posjedniku vrlo jasno rekao, da on i tih ŠEST kutija smatra nevrijednima ikakve svote novaca! Filiberto Mir je u ovoj situaciji posredovao i preporučio da gospodinu Ramosu ipak platimo 50 Eura za benzin i za ukupnih OSAM sati koje je on u toj stvari strpljivo žrtvovao. Moj prijatelj i suradnik Mirko tu svotu je dao Jose Luisu Ramosu. J. L Ramos je, dakle, otišao a da se obogatio nije tom korespondencijom i papirima generala Luburića koji su ionako plod mnogih, mnogih žrtava mojih i drugih generalovih sljedbenika širom svijeta.

U petak, 19. studenoga, u ČETIRI I POL SATA poslije podne, Filiberto Mir i ja dočekali smo Francesca Bayarrija opet u istoj kući. Čim je gosp. Bayarri stupio u Filibertov stan, on je odmah na ulazu vidio pravu izložbu hrvatskih knjiga: Moje životno djelo o Bleiburškoj tragediji u PET različitim izdanja, moju knjižicu na engleskom o Nadbiskupu Alojziju Stepincu, NASTANAK JASENOVAČKOG MITA od dr. J. Jurčevića, OGOLJELU LAŽ LOGORA JASENOVAC od prof. V. Mrkocija i dr. V. Horvata, D. I., tek objavljenu knjigu o NDH od Ilije Barbarića, OTOK SV. GRGUR HRVATSKI "GULAG" od Željka Kuzatka i snop članaka iz "Hrvatskog Lista" i dosta drugih dokumenata. Usred te izložbe bila je slika našega Sveca Kardinala-mučenika Stepinca još iz njegovih mučeničkih dana u Lepoglavi; tu je bila i slika od dana vjenčanja Filibertove sestre sa mnom (26. prosinca 1963.) gdje je uz njihovu majku moja životna odabranica i ja odmah do nje. Medju tim slikama, bila je i slika **msgra**. Franje Komarice, hrvatskog biskupa i živućega mučenika u Banja Luci! Sve skupa je jasno govorilo o VELIKOJ OZBILJNOSTI Bayarrijeva i mojega sastanka.

Naš sastanak je trajao TRI I POL SATA! Razgovor je otvoren bio pitanjima mojega prijatelja Mirka kojih je bilo svega DESET. Sva pitanja Mirkina pred Bayarrijem sam doslovno pročitao i ovome uglednome novinaru čak i na čitanje ostavio. Na temelju citata mnogih stranica Bayarrijeve knjige ja sam ga u punome smislu riječi "bombardirao" sa OSAMDESETIPET pitanja o NDH, koju on nazivlje nacističkom; o generalu Luburiću, kojega on nazivlje nacističkim i vulgarnim generalom; o ratovima koje su u 20. stoljeću nama Velikosrbi nametnuli a koje on nazivlje "gradjanskim ratovima;" o PRENAPUHANOM broju žrtava ustaškog Jasenovca i o potpuno preskočenom broju MIRNODOBNOG srbo-komunističkog Jasenovca; o upotrebi samo jednoga hrvatskog izvora, dr. F. Tudjmana, kojega on (Bayarri) optužuje revizijom povijesti! Ukratko i sažeto sam mu naglasio da ovakva lažna pisanja o momemu naraštaju, koji je svoje živote uzidao u temelje UVIJEK VJEČNE Hrvatske, mene su pred pune 53 godine gurnule u hrvatski javni rad organiziranjem i perom. Jesam 88-godišnjak, ali JOŠ SAM UVIJEK SPREMAN da s puno ljubavi i žara sve do posljednjega svoga

daha branim svetu i uzvišenu borbu svih hrvatskih boraca, poglavito NEUSTRASIVIH ustaša, od kojih je NAJNEUŠTRASIVIJI bio general Vjekoslav Luburić. On je superstaljinmistički U SVOJEMU POLJEDNJEM ROVU, 20. travnja 1969. ubijen u pitome i mirnome gradicu Carcaixent (Valencia). General Vjekoslav Maks Luburić morao je pogubljen biti SAMO DA SE KREPAVANJE KURVE JUGOSLAVIJE JOŠ 20 GODINA PRODUŽI!

Francesc Bayarri je mene svoga novoga prijatelja strpljivo saslušao i od slušanja mojih DUBOKO PROŽIVLJENIH argumenata izmoren ostao. Unatoč svemu tome, priznao je samo jednu pogrešku, naime, da je NDH trajala samo DVIJE godine! Uvjerio sam ga, da je ona trajala od Desetoga travnja 1941. do 8. svibnja 1945, što se može vidjeti i iz besmrtnoga govora Nadbiskupa Alojzija Stepinca od 11. listopada 1946. godine. Spomenuvši Bl. Alojzija Stepinca, najvećega hrvatskog Domoljuba svih vremena, pred Bayarrijem sam naglasio, da je naš Svetac Alojzije Stepinac najbolji barometar onih apokaliptičkih godina NDH. Takav je bio i njegov tajnik svete uspomene Msgr. Stjepan Lacković, koji je na Danu Kardinala Stepinca u Clevelandu 1959. godine za buduće hrvatske naraštaje naglasio, da će "hrvatski ustaše, ako njih prosudjemo u svijetlu svih zbivanja iz onih apokaliptičkih godina, iz Drugoga svjetskoga rata izići KAO NAJČISTIJA VOJSKA!" Uz ove riječi citirao sam i vjerovanje jednog mladog ustaše iz Kozice, koji je nama franjevačkim klericima u Sinju na našim šetnjama znao reći, da je USTAŠKA BORBA NIŠTA DRUGO NEGO BORBA ZA KRST ČASNI I SLOBODU ZLATNU. Istoga uvjerenja je bio, pred Bayarrijem sam istaknuo, i moj ispovjednik, duhovni vodja i profesor dr. fra Jerko Šetka. Kad su naši klerici u Makarskoj, Sinju i na Visovcu skidali svoj franjevački habit i stupali u ustaške postrojbe, on je nama koji smo još bili vjerni svojim franjevačkim zavjetima znao reći: " Na naše klerike koji stupaju u ustaške redove moramo gledati kao na članove Marijine kongregacije!" Slične misli nalazimo i u pismu Nadbiskupa Stepinca, koje je on u srpnju 1945. uputio dr. Vladimiru Bakariću U OBRANU TISUĆA HRVATSKIH ČASNIKA I STOTINA TISUĆA HRVATSKIH VOJNIKA jer oni su tada, kako moj prijatelj Bayarri može dobro vidjeti iz poklonjene mu knjige OPERATION SLAUGGHTYERHOUSE, bili masovno likvidirani diljem Titove Jugoslavije.

Najviše sam svoj glas digao protiv Bayarrijevih tvrdnji, da je general Luburić masovno ubijao djecu i muslimane i da je glavni cilj Radno-popravnog logora Jasenovac bio ISTRIBLJENJE Srba, Židova i Cigana. Prema mojim proživljavanjima Drugoga svjetskoga rata i prema mojim istraživanjima istoga EX PROFESSO, ja svojim životom i plodnim perom svjedočim, da se je u paklu onih ratnih godina išlo za potpunim uništenjem hrvatskog naroda sa strane srpskih četnika, Titovih jugopartizana i sa strane Mussolinijevih fašista. LOGOR JASENOVAC i mnogobrojni drugi pothvati Hrvatskih oružanih snaga isključivo su imali SAMO-OBRANBENU značajku! O ovome sam dosta **** razgovarao s generalom Luburićem. On mi je govorio i često, često pisao NE o mržnji ni na Srbe, ni na Židove, ni na Cigane ni na hrvatske partizane nego samo o mržnji na kurvu Jugoslaviju te i o mržnji na Hitlerov nacizam i Mussolinijev fašizam. Borba protiv kurve Jugoslavije i obnova starodrevne Države Hrvatske bio mu je životni put od njegove pete godine, kad su mu srpski žandari oca ubili, sve do posljednjega daha, kad ga je Ilija Stanić "kao jedan on najučinkovitijih UDBINIH agenata" u njegovoj vlastitoj kuhinji željeznom šipkom u zatiljak na smrt pretukao i za taj zločin od Hrvatročdera Tita i njegove kurve Jugoslavije obilato nagradjen bio.

Samo nekoliko od mojih OSAMDESETIPET pitanja, što je bilo za očekivati, uspio sam usmeno pred Bayarrija iznijeti. Upravo zato, ja sam ih na PETNAESTAK stranica za njega napisao. Moj šurjak Filiberto, koji je svaku moju želju za što bolji opis slučaja "Luburić-Stanić" u tančine ispunio, ta pitanja i komentare o Bayarrijevoj knjizi za njega je umnožio i na razmišljanje mu ih u ruke predao. Sada se je nadati, da će Francesco Bayarri kao naš prijatelj, čovjek dobre volje i profesionalni novinar slavnoga Sveučilišta u Valenciji novo izdanje svoje SENZACIONALNE knjige konačno tako preurediti da mu dužno priznanje oda NE velikosrpski Beograd nego hrvatski Zagreb. U ovu svrhu dao sam mu dugu listu PLODNIH hrvatskih pisaca, počevši s dragim mi prijateljeima dr. Zvonkom Šeparovićem, dr. Ivanom Čizmićem i završivši s Ilijom Barbarićem i

Darkom Šagrakom, piscima značajnih najnovijih knjiga o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. U obrani VJEČNE Hrvatske poslije rata od Hrvatoždera J. B. Tita pouobijano je NEKOLIKO STOTINA TISUĆA Hrvata i Hrvatica. Eto, i ti su zločini, dovaženjem Titovih žrtava u blizinu Jasenovca, natovareni na široka pleća hrvatskog div-junaka generala Luburića!

Hrvatski rode moj, probudi se i poput mojega POKLANOGA naraštaja, uhvati se u koštac ustrajnom molitvom, požrtvovanim životom, plodonosnim perom i oružjem, ako nužda bude, sa zakletim neprijateljima drage nam Hrvatske! Da u ovoj borbi uspjeh postignemo, žarko se molimo našem Svecu Kardinalu-mučeniku Stepincu i mnogim legijama naših velikih mučenika! Nada sve, zazivajmo Krista Kralja, Mariju Vjenu Odvjetnicu Hrvatske i Sv. Josipa, Zaštitnika domovine naše! U njihovo ime, sve svoje čitatelje od srca pozdravljam i opet Vam obećanje dajem, da ću do smrti vjeran ostati svome POKLANOM naraštaju. Tako mi Bog pomogao!

Ivan Prcela,
Cleveland, Ohio
27. studenoga 2010

Posljednje uređivanje od Bobani : 11-08-2014 at 05:39

23-08-2014 00:58 [#239](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE KRIV ZA JASENOVAČKI MIT?

Uloga SUBNOR-a u stvaranju jasenovačkoga mita

Antifašistički borci krivi su za »700.000 žrtava u Jasenovcu«

Nakon završetka Drugoga svjetskog rata Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata odrađivao je »prljavi posao« za ondašnje jugoslavenske vlasti u njihovim reparacijskim zahtjevima. Da bi se izvršio pritisak na njemačke vlasti za isplatom što veće ratne odštete, antifašistički borci su širili u inozemstvu izmišljeni broj od 1.700.000 stvarnih žrtava, koji je bio moguć jedino s tobožnjih 700.000 ubijenih u Jasenovcu.

»U igru je ubačen Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata (SUBNOR) koji se trebao obratiti Međunarodnoj federaciji bivših boraca pismom u kojem bi - pozivajući se na 1.700.000 žrtava koje je Jugoslavija dala 'za svoje oslobođenje i za oslobođenje Europe' - zamolio podršku jugoslavenskom zahtjevu za odštetu... Zanimljivo je i autorstvo tog dopisa koji je poslan Međunarodnoj federaciji u Pariz g. 1962. On je, naime, nastao u krugovima jugoslavenske diplomacije, ili bar na njezin poticaj i u njezinoj redakciji.«

»Prema vatikanskoj evidenciji, u Jasenovcu je likvidirano 985.756 ljudi ... i to Srba 754.387, Židova 176.932 i Roma 54.437« - vrlo pedantno pokrijepljena i na prvi pogled uvjerljiva tvrdnja objavljena ne tako davno u beogradskom dnevnom glasilu »Glas javnosti« (Pavle Janković: »Progon Srba i Židova u Jasenovcu«, 27. ožujka 2005), pokazuje svu otpornost jasenovačkoga mita na bilo kakve rezultate znanstvenih istraživanja, pokušaje objektivnijeg pristupa ili nepolitikantskih analiza. U spomenutom napisu, koji je tek prototip silnog mnoštva istovrsnih teorija, izjava i napisa, ne samo u

susjednoj državi tijekom više od pola stoljeća nego i u Hrvatskoj i diljem svijeta, ne navodi se znanstveni izvor, iako bi se očekivalo da se citira tobožnji ključni vatikanski dokument. Umjesto toga, napis u nastavku i dalje iznosi neke druge zadivljujuće »točne« podatke povezane s jasenovačkom temom: »Radi istine, evo samo još jednog podatka. U NDH-u, pod ustaškim pokretom, borilo se 12.879 katoličko-vatikanskih i hrvatskih svećenika« (isto).

Neokrnjena »jasenovačka megalomanija«

Ostavljajući po strani problematiku upornog trovanja vlastite nacionalne (pod)svijesti mržnjom i motive svojevrsne intelektualne samodestrukcije, prepuštajući to psiholozima i psihoanalitičarima, potrebno je odgovoriti na jedno od temeljnih pitanja: Otkuda uopće tako silna »moć« i »žilavost« izmišljenom broju jasenovačkih žrtava (prema današnjim znanstvenim istraživanjima) koja suvereno, neokrnjeno i nedodirljivo već desetljećima vlada u glavama ne samo nekih »običnih« ljudi nego i brojnih znanstvenika, političara, novinara i drugih javnih djelatnika? Naime, očekivala bi se svojevrsna korekcija krivih i lažnih povijesnih zaključaka nakon urušavanja ideološkog jednonumlja, no to se kod mnogih, nažalost, nije dogodilo. Diktatura, koja je strogo kontrolirala i znanost, otišla je u prošlost, novi rezultati nespontanog znanstvenog istraživanja ugledali su svjetlo dana, ali sve to kao da se ne tiče »jasenovačke megalomanije« koja tvrdoglavo i dalje opstaje i traje.

Pukovnici, znanstvenici, redatelji...

Prevladavajuće je mišljenje da je to zbog dugogodišnje velikosrpske promidžbe, koja je kroz ključne institucije onodobne jugoslavenske države - diplomaciju, JNA, Komunističku partiju, znanstvene ustanove, medije i dr. - podržavala jasenovački mit. To je posve točno, ali tek djelomično, i o tome postoje doista brojni primjeri, od kojih vrijedi spomenuti barem neke: vojnog povjesničara pukovnika dr. Antuna Miletića, nekadašnjeg direktora Spomen-područja Jasenovac Radovana Trivunčića i člana savjeta te ustanove general-pukovnika Jeftu Šašića, Državnu komisiju za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, Leksikografski zavod, Vojnoi-storijski glasnik, Enciklopediju Jugoslavije, Prosvjetinu Malu enciklopediju, Vojnu enciklopediju, književnika i političara Vuka Draškovića, beogradsku novinsku agenciju »Tanjug« i mnoge beogradske dnevne listove, tjednike i časopise, Srpsku pravoslavnu Crkvu, »narodnog heroja« Milana Bastu, pisca Branimira Stanojevića, povjesničare dr. Milana Bulajića, dr. Dragoljuba Živojinovića, Viktora Novaka, dr. Vladimira Dedijera, dr. Radomira Bulatovića i Simu Simića, komunističkog dužnosnika Jakova Blaževića, filmskog redatelja Lordana Zafranovića, ondašnjega jugoslavenskog veleposlanika u Bonnu Budimira Lončara, otpravnika poslova u tome veleposlanstvu Željka Jegliča, zagrebačkog novinara Đorđa Milišu, nekadašnjeg jasenovačkog općinskog bilježnika Milana Duzemlića, Srpsku demokratsku stranku u Hrvatskoj te mnoštvo drugih (među njima i danas ugledne novinare i javne djelatnike u Hrvatskoj).

Sramotna uloga hrvatskih subnorovaca

Malobrojni su se hrvatski povjesničari još za vrijeme nekadašnje Jugoslavije usprotivili mitu o jasenovačkim žrtvama, znajući da je on bio u službi monstruoze teorije o genocidnosti hrvatskog naroda kroz povijest koja je dobila i konačnu potvrdu u napisu srbijanskog akademika dr. Vasilija Krestića »O genezi genocida nad Srbima u NDH« («Književne novine«, br. 716, Beograd, 15. rujna 1986). Među njima svakako treba spomenuti u ono doba najistaknutije: dr. Franju Tuđmana («Bespuća povijesne zbiljnosti«, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1989), Vladimira Žerjavića («Gubici stanovništva Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu«, Jugoslavensko viktimološko društvo, Zagreb, 1989) i dr. Ljubu Bobana («Kontroverze iz povijesti Jugoslavije, 3«, Školska knjiga - Stvarnost, Zagreb, 1990).

Samo nekoliko godina kasnije Žerjavić je u novoj knjizi posebnu pozornost posvetio opće prihvaćenom broju jasenovačkih žrtava, znanstveno dokazujući njegovu neodrživost («Opsesije i megalomanije oko Jasenovca i Bleiburga«, Globus, Zagreb, 1992). Svi spomenuti hrvatski znanstvenici, istina, spominju, uz velikosrpska nastojanja da se hrvatskome narodu nametne kolektivni zločinački kompleks, i reparacijske zahtjeve jugoslavenskih vlasti zbog kojih su

demografske žrtve prikazane kao stvarne ljudske žrtve, no tek usputno i, čini se, ne pridavajući im primjerenu važnost. To je tek kasnije učinio Zoran Janjetović, rođeni Zagrepčanin koji živi u Beogradu, i to vrlo temeljito i sustavno, objavljujući brojne nepoznate dokumente iz Diplomatskog arhiva Ministarstva vanjskih poslova Srbije i Političkog arhiva njemačkog Ministarstva vanjskih poslova («Od Auschwitza do Brijuna - Pitanje odštete žrtvama nacizma u jugoslavensko-zapadnonjemačkim odnosima», Srednja Europa, Zagreb, 2007). Iz tih se dokumenata, pored ostaloga, nameće zaključak da je nakon završetka Drugoga svjetskog rata Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata odrađivao »prljavi posao« za ondašnje jugoslavenske vlasti u njihovim reparacijskim zahtjevima. Da bi se izvršio pritisak na njemačke vlasti za isplatom što veće ratne odštete, antifašistički borci su širili u inozemstvu izmišljeni broj od 1.700.000 stvarnih žrtava, koji je bio moguć jedino s tobožnjih 700.000 ubijenih u Jasenovcu. Tako su subnorovci kao produžena ruka vladajuće Komunističke partije počinili strašan povijesni zločin protiv hrvatskoga naroda, svjesno sudjelujući u preuveličavanju jasenovačkih žrtava. Izravni su krivci za tobožnjih »700.000 žrtava u Jasenovcu«, a u svemu tome je najsramočnija uloga i hrvatskih antifašističkih boraca kojima, izgleda, nije bilo nimalo stalo do vlastitog naroda i njegove budućnosti.

»Matematičar« Josip Broz Tito

Umjesto da dignu glas protiv jasenovačkog mita i klevetanja Hrvata koji su sustavno i organizirano šireni po svijetu, oni su odmah, kao njegovi najvjerniji sinovi, stali uz Josipa Broza Tita koji je već u svibnju 1945. »u Ljubljani izjavio da je Jugoslavija u toku Drugog svjetskog rata imala 1,7 milijuna gubitaka života svog stanovništva« (Žerjavić, »Opsesije i megalomanije...«, str. 15). Matematičke tvrdnje »najvećeg sina svih jugoslavenskih naroda i narodnosti«, koje su podrazumijevale 700.000 jasenovačkih žrtava, postale su temelj svih kasnijih zahtjeva i pregovora jugoslavenskih vlasti: »Službeno je podnesen podatak Pariškoj međunarodnoj reparacijskoj komisiji godine 1946. (krivo otisnuta godina jer je konferencija o reparacijama održana od 9. studenoga do 21. prosinca 1945, op. T. V.) od naše vlade iznosi 1.706.000, u koji je broj uključen i gubitak 305.000 poginulih boraca« (Žerjavić, isto). Međutim, taj je broj ne samo njemačkim vlastima bio neprihvatljiv, koje su ga u pregovorima dovodile pod upitnik i odbijale ga, nego su i same jugoslavenske vlasti znale da on nije utemeljen: »Što se tiče najvažnijeg broja, onoga koji se odnosi na osobe koje su izgubile život, za njega znamo da je bio izmišljen (sva su isticanja moja, T. V.) odnosno da je bio rezultat proračuna demografskih gubitaka (tj. poginulih, umrlih prirodnom smrću i zbog rata nerođenih) koji je načinio tadašnji student matematike Vladeta Vučković. Pokušaj da se on stvarno i dokumentira izvršile su i državna komisija i pokrajinske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača tek 1946, ali izgleda da je on završio neuspjehom jer rezultati nisu nikada objavljeni« (Janjetović: »Od Auschwitza ...«, str. 22).

Iz »kuhinje« jugoslavenske diplomacije

Kad god bi jugoslavenske pregovaračke pozicije bile oslabljene, »na scenu« je dolazio SUBNOR: »Da bi se izvršio pritisak na SRNJ, u igru je ubačen Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata (SUBNOR) koji se trebao obratiti Međunarodnoj federaciji bivših boraca pismom u kojem bi - pozivajući se na 1.700.000 žrtava koje je Jugoslavija dala 'za svoje oslobođenje i za oslobođenje Europe' - zamolio podršku jugoslavenskom zahtjevu za odštetu, koji je bio 'moralno i pravno nepobitan', a predstavljao je 'samo mali dio i posebno osjetljiv vid šire obveze da se nadoknadi materijalna i moralna šteta'« (Janjetović, isto, str. 42). Subnorovsko pozivanje na moral doista je bio vrhunac licemjerja i beskrupuloznosti, budući da o moralnoj šteti nanesej cijelome jednom narodu, hrvatskome, nitko nije smio ni pomišljati.

Zanimljivo je i autorstvo dopisa koji je poslan Međunarodnoj federaciji u Pariz g. 1962. On je, naime, »nastao u krugovima jugoslavenske diplomacije, ili bar na njezin poticaj i u njezinoj redakciji« (isto, str. 42). Nacrtno pismo u Diplomatskom arhivu u Beogradu nosi datum od 31. listopada 1962. (isto, fusnota 31, str. 151), a trebao je poslužiti i za »unutarnju uporabu« jer je bilo predviđeno njegovo objavljivanje u boračkim glasilima »4. julu« i »Biltenu SUBNOR-a«. Taj se uhodani diplomatsko-politički postupak često ponavljao, pa je dobro spomenuti barem neke

slučajeve. Tako je npr. upravitelj Službe za zaštitu jugoslavenskih interesa u Bonnu Milan Georgijević u kolovozu 1965. ponovno predložio da se »izvrši pritisak preko postojećeg kongresa SUBNOR-a« (isto, str. 60).

I nekadašnji savezni tajnik za vanjske poslove Mirko Tepavac je u razgovoru s njemačkim ministrom vanjskih poslova i vicekancelarom Walterom Scheelom u studenom 1970. »diplomatski zaprijetio nezadovoljstvom jugoslavenske javnosti, delegata Savezne skupštine i akcijama SUBNOR-a, koje jugoslavenska vlada navodno neće moći prigušiti« (isto, str. 99).

Kada su njemački sugovornici upozorili da su jugoslavenska »javnost« i SUBNOR »prevršili mjeru«, tada su komunistički vlastodršci galantno »prali ruke« od svega, kao što je to bilo i g. 1968: »Jugoslavenski veleposlanik u Bonnu je, naravno, demantirao da SIV stoji iza učestalih napisa u tisku i stava SUBNOR-a, ukazujući na suzdržanu reakciju SIV-a i DSIP-a na njih« (str. 69). Na kraju, zanimljivo je spomenuti još jedan zaključak koji donosi Janjetovićeve knjiga: »Nije ni postojala namjera da se novac koji bi se eventualno dobio na ime odštete žrtvama nacističkog progona tim žrtvama i isplati« (isto, str. 36). Danas je pitanje ratne odštete »završena priča«. Ostao je, nažalost, njezin najbitniji dio: - »700.000 žrtava u Jasenovcu« - na sramotu antifašističkih boraca! Glas koncila

24-08-2014 22:06 [#240](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

general DRINJANIN

9.2.1965.

"PRIPADNICIMA ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA"

(U predhodnom opisu br. 221 donio sam pismo generala Drinjanina kojeg je pisao prof. Mirki Mehešu 8.2.1965., dakle dan prije ovog pisma kojeg sada iznosim. Otporaš.)

Draga braćo!

Prilažem Vam kopiju pisma kojeg sam uputio našem dragom prijatelju prof. Mehešu. Nakon ozbiljnih poteškoća koje sam imao krajem 1964., kako u mom privatnom životu, tako i u pogledu tiskare, zahvaljujući Bogu i pomoći i izdržljivosti Vas sviju, vjerujem da je došao čas, ([vrijeme, mo](#)) da afirmiramo ime i organizaciju Otpora na način, da organizacija može funkcionirati sa mnom ili bez mene. ([Svakako bih preporučio čitateljima ovog pisma da pročitaju i prethodno pismo br. 221, mo](#)) To je preduvjet, da se može ići korak dalje. Oni koji su nam negirali političku pamet, davno su propali. Oni koji su nam negirali pravo da vodimo revoluciju, frakasirali su. Oni koji su dirali u našu čast, - dokazali su da su bili nečasni. Sada je na nama red. Ne smijemo zatajiti. Legalizacijom kruga Prijatelja ODPORA u USA stvoreni su temelji za našu afirmaciju. Svaki na svom području neka taktizira kako može, neka sudjeluje u radu društava kojih hoće, ali ne gubite vrijeme u očekivanju nemogućeg. Treba izvršiti potpunu reviziju naše taktike i strategije na političkom polju. Ja se nadam, da ću za najkraće vrijeme moći izbaci nekoliko OBRANA ([novina i glavno glasilo organizacije HNO, mo.](#)) manjeg obima i u mnogo primjeraka, kako bi Vi mogli na svojim područjima povezati nama sklone ljude. Podpuni frakaso HOP-a, Vijeća i HSS - da ne govorimo o H.B.Z. - stavlja nas u svijetu pred čisto politički problem. Vama prepuštam taktički dio, pa ostanite u drugim društvima gdje mislite da je potrebno, a stvarajte ODPOR gdje se to može.

Ja vjerujem, da ću u nizu okružnih pisama pripadnicima Zapovjednog Skupa moći obraditi aktuelna pitanja i posvetiti se domovinskom sektoru. Ako Husnija (**Husnija Hrustanović Hrvat, musliman, rođen 5 svibnja 1922. u Gacku, Hercegovina, pjesnik, emigrirao 1945., najprije odlazi u Siriju, zatim u Austriju, da bi konačno 1964. došao u Španjolsku. Suradivao je u mnogim hrvatskim publikacijama, te je počeo suradivati i sa generalom Drinjaninom i raditi u tiskari DRINAPRESS, gdje je tiskao knjižicu ili zbirku pjesama U PONORIMA VREMENA, knjiga br. 5, Valencija 1965., mo**) i njegova obitelj budu mogli izdržati ovu klimu t.j. vlagu - onda će i stvar tiskare imati svoga čovjeka. Na svaki način ja ću ja ću napraviti ono što mogu, a učinite i Vi isto tako. Vjerujem, da ću tijekom ovog tjedna staviti u pogon LINOTYP, a to će biti početak jednog novog doba za Odpor.

Ovih dana razaslati ćemo malu ali značajnu raspravu puk. Štira: "Strateška Važnost Bosne" (**To je jedna knjižica od 48 stranica u kojoj pu. Ivan Štir analizira važnost BOSNE u ratnim zbivanjima međunarodnih interesa. To se je moglo osjetiti, osobito mi Hrvati, u zadnjem ratu 1991-1995. Knjižica je tiskana u izdanju DRINAPRESS, knjiga br. 4, Madrid 1965., mo**) Naravna stvar da Vam svima ostavljam na srce, da za 10 Travnja afirmirate gdje je god to moguće ODPOR, ako ne drugo - jednom Misom ili bratskim sastankom, pa da odmah o svemu tome pošaljete izvještaje i fotografije u crno-bijelom, a ne u bojama, kao bi neposredno iza toga mogli tiskati jednu spomen DRINU o 20-godišnjici ODPORA, za koji broj od sviju Vas očekujem suradnju. Od sada u buduće, ukoliko se ne dogodi štogod nepredvidjenoga, naše veze će biti češće i sigurne.

Uz naš vojnički pozdrav, odani Vam
general drinjanin.